

T. PANDUR JUDIT

A varázsszavak

romantikus novellák

T. Pandur Judit A varázsszavak

T. PANDUR JUDIT

A VARÁZSSZAVAK

romantikus novellák

T. Pandur Judit A varázsszavak

ISBN 978-963-12-5079-4

2016 [ePUB]

Szerkesztette és a
borítót a szerző fotója alapján tervezte:
Dittrich Panka

T. Pandur Judit A varázsszavak

Tartalomjegyzék

<u>Bor és csokoládé.....</u>	<u>5</u>
<u>Szerelmeslevél.....</u>	<u>17</u>
<u>Mogyorótorta.....</u>	<u>25</u>
<u>A varázsszavak.....</u>	<u>30</u>
<u>Virágok, befőtt üvegekben.....</u>	<u>38</u>
<u>Ezüstvirág fülbevaló.....</u>	<u>42</u>
<u>Vízválasztó.....</u>	<u>56</u>
<u>Teaszerzés.....</u>	<u>69</u>

Bor és csokoládé

András sok mindent utált az utóbbi időben. Elsősorban a nevét, no nem az Andrást, amit kedvelt, de így nem is szólította senki.

Borznak szólították. Azt, hogy miért ragadt rá ez a név, már csak ő tartotta számon.

Mindenki másnak a bűdös borz jutott róla eszébe, mivel a barátai viccesnek tartották, ha szuszogva szimatolni kezdtek, amikor találkoztak. Ha egy idegennek mutatták be, akkor is ezt csinálták. Így aztán az úgynevezett barátait is egyre jobban rühellte.

Eredetileg Borzas volt a beceneve. A fésülhetetlenül sűrű, és göndör haja miatt nevezték el még az óvodában Borzasnak az óvónők. Ez változott át az idők folyamán Borzra.

A barátait még szinte az óvodából ismerte. Lakótelepi gyerekek voltak mindannyian, együtt jártak iskolába, és együtt lógtak a játszótéren délutánonként, majd amikor nagyobbak lettek, akkor esténként is. Aztán együtt fedezték fel a hétvégi szórakozóhelyek világát, együtt buliztak valamelyikük lakásán, ha az ősök nem voltak otthon.

Mostanra felnőttek. Ki előbb, ki később abbahagyta a tanulást, a szerencsésebbek dolgoztak, a még szerencsésebbeket még mindig a szüleik tartották el, miközben ők időnként úgy tettek, mintha állást keresnének.

András már több tucatszor megfogadta, hogy nem megy el velük bulizni, de amikor eljött a hétvége, mégis újra, meg újra hozzájuk csapódott.

A leküzdhetetlen vonzerőt Bea jelentette számára, miatta ment el minden hétvégén a csapattal szórakozni, és tűrte a szimatolásukat, a piszkálódásukat.

Bea, az önjelölt csapatvezér Ferinek az egyik csaja volt a sok közül, akik felbukkantak, aztán pár nap, vagy pár hét múlva eltűntek, átadva a helyüket a következő lánynak. Nagyképűen csak bringáknak hívta őket Feri. Amikor azonban Beát bemutatta nekik, észrevette, hogy mennyire tetszik a lány Andrásnak, így már hónapok óta vele kavart.

András utálta a haját, ami miatt ráragadt ez a Borz név, utálta Ferit, aki percenként leborzozta a lány előtt, sőt legújabban elkezdte őt Bűdinek szólítani. András ugyan kikérte magának ezt az elnevezést, és beígért érte néhány orrba verést neki, ha nem hagyja abba azonnal, de Feri csak röhögött a fenyegetésen.

- Na, azt szeretném én látni! – nézett le a százhetven centi magas, vékonydongájú Andrásra, a maga százkilencven centijével, a jól megtermett Feri. Az egyik lapát kezével odarántotta Beát a hordó mellkasára, a másik lapát kezével meg András orrát fricskázta meg.

- Ide gondolod azt az orrba verést? Korábban kellett volna ahhoz felkelned kisfiam, és több spenótot zabálni! Igaz cicám? – mondta, s a birtokosságát fitogtatva durván, hosszasan megcsókolta Beát.

András egész héten fogadkozott magában, hogy szilveszterkor nem velük bulizik, de amikor eljött a hétvégén szilveszter napja, elgyengült. Csak még most az egyszer... - gondolta már sokadszorra, amikor készülődni kezdett. Ez most más, ez most különleges alkalom, mert Beáéknál jövőnk össze... – mentegette magát, amikor már a kabátját vette, és indult.

Szinte repült lefelé a lépcsőkön, ahogy arra gondolt, most meglátja, hogy hol él a lány, milyen könyveket olvas, milyen zenéket hallgat, és hogy néz ki a szobája. Hiszen még soha egy percet sem tudott vele kettesben beszélni, a lány észre sem vette őt. Feri úgy intézte a dolgot, hogy ne legyen rá alkalom. Majd most talán... - reménykedett útközben.

Bement a boltba, hosszasan válogatott, hogy milyen italt vigyen.

Végül egy üveg pezsgő mellett döntött, mert lassanként egy terv fogalmazódott meg benne, hogyan fogja felhívni magára a lány figyelmét, úgy, hogy Feri ne tehessen ellene semmit. Amikor becsöngetett a lakásba, Feri nyitott ajtót.

- Na mi van kisfiam? Idetaláltál hozzánk? – kérdezte szemtelenül, mintha már ő is itt lakna Beával. Aztán választ nem is várva beüvöltött a szobába:

- Gyerekek, megjött a Büdi!

El akarta venni a pezsgőt Andrástól, de az meglepő határozottsággal elütötte a kezét:

- Ne nyúlkálj!

Azzal bement a nappaliba, és az üveg pezsgőt átnyújtotta Beának. Viszonzásul megkapta a lánytól élete első pusziját.

- Szia Borz! Kösz! – mondta a lány kedvesen.

- András – nyújtotta a kezét a lánynak, mintha még sohasem találkoztak volna. Bea egy pillanatra beletette keskeny, puha kezét a fiú tenyerébe. A fiú arcán felragyogó mosolytól, a lány meglepődött.

András körülnézett a lakásban. Egy átlagos lakótelepi lakás volt, átlagosan berendezve. A különlegességét a sok-sok könyv, és a sok szobanövény adta, amik otthonossá tették.

Amikor a nyitott ajtón bekukucskált Bea szobájába, megkönnyebbülve látta, hogy nincsenek benne sem tüll pillangók, sem plüss állatok hadai, semmi rózsaszín, és habos fodros. A falakon grafikák voltak, és itt is sok könyvespolc, rengeteg könyvvel, és szobanövények dzsungelével a tetejükön. – Nem is értem, hogy tud azzal a bunkó Ferivel járni!- mart bele a féltékenységgel. Feri, mintha csak a gondolataiban olvasott volna, megjelent a pezsgővel.

- Na arany gyerekeim, kóstoljuk csak meg, hogy Büdi pezsgője is bűdös-e! - azzal már neki is látott felbontani a pezsgőt. András gyorsan Bea mellé lépett:

- Ha vannak olyan keskeny, magas pezsgős poharaitok, megkérhetlek, hogy hozz egyet nekem?

Bea bólintott, és mire Feri nagy pukkanással kinyitotta a pezsgőt, megjelent néhány pezsgőspohárral, amiből egyet András kezébe nyomott. Feri handabandázva mondta:

- Büdi iszik először, hátha tényleg bűdös! – azzal idétlenül vihogott.

András megvárta, amíg teletölti a poharát, aztán még önt azoknak, akik nem álltak már rá a sörivásra, vagy a borozásra.

Amikor ittak Bea egészségére, András csak egy kortyot ivott a pezsgős poharából, aztán egy megfelelő pillanatban észrevétlenül eltűnt a konyhában. A pezsgővel teli poharát beállította a hűtőszekrény fagyasztójába, és megnézte az óráját.

A következő negyedórán beszélgetett egy kicsit a többiekkel, de a szeme sarkából lopva Beát nézte, aki Ferivel táncolt.

Amikor eltelt a negyedóra, kivette a pezsgős poharát a mélyhűtőből, keresett a konyhában egy kiskanalat, és mind a kettőt bevitte a nappaliba. Kikapcsolta a CD lejátszót, a beállt csendben mindenki csodálkozva ránézett.

- Figyeleem, figyeleem! – mondta Pandacsöki Boborján „L’art pour l’art”-os hangján.

- Kedveees közönségüüünk, bemutatoom a nagy garázslatooot! Itt van ez a pezsgőőő, folyékony állapotúúú, mindenki láthatjaa! – azzal felvett egy üres poharat, és óvatosan áttöltött bele egy keveset a pezsgőből.

- Most jön a garááázslat! Fogjuk ezt a kiskanalat, és

megfagyasztjuk vele a pezsegőőőt a pohárbaaan. – Azzal András a kiskanállal egy nagyot koppantott a pohár oldalára.

Megkönnyebbülten látta, hogy a pohár nem tört el az erélyes koppantástól, hanem gázbuborékok kezdtek felszállni a pezsgőből, majd a nyomukban kristályok növekedtek, és pár pillanat alatt a pezsgő nagy része megfagyott. Mindenki nevetett, és tapsolt, de ő csak egy ragyogó zöld szempárt látott, Bea nevetős szemét. Annál meglepőbb volt ez a trükk, mert András nem volt az a bohóckodós, vicces fajta, és még soha, semmilyen bűvészmutatványt nem láttak tőle.

A mellette álló lány kikapta a kezéből a poharat a fagyott pezsgővel, és hitetlenkedve körbe adták. Mindenki nézegette a poharat, és beledugta az ujját a megfagyott italba. Az addigi langyos hangulat is felpezsdült.

- Még egyet varázsolj! Még egyet! – kiabálta egy másik lány.

András Beára nézett, mintha tőle várná az engedélyt, és amikor a lány egy picit megbiccentette a fejét, elmosolyodott, és bejelentette újra Boborján hangján:

- Kéreeek szépen egy gyufaszálaaat! – amikor megkapta a gyufát, a magasba tartotta:

- Aki ezt a gyufaszálaaat úgy odateszi a pezsgőőős üvegreee, hogy csak az egyik végeee ér az üveg szájáhoosz, mégis ott maraaad, annak eláruloom a kiskanállal fagyasztás titkááát! Ragasztóóót használni tilooos!

Mindenki gyufaszálakat keresgélt, és igyekeztek a pezsgősüveg száján megtámasztani valamelyik végét.

A gyufaszálak azonban nem maradtak ott, sorra lepotyogtak.

- Á, ez egy baromság! Ezt nem lehet megcsinálni! – mondta kivörösödve Feri, aki már az ötödik gyufaszállal próbálkozott. – Na jól van nagyokos, akkor lássuk, hogy te meg tudod-e csinálni.

András gyengéden Beára mosolygott, a lány játékosan felhúzta a szemöldökét, de ő is visszamosolygott.

- Megáll az ott! Sőőőt méég egy kanalat és egy villáát is megtart! – monda Boborján hangján András.

- Álmodban! – füstölgött Feri.

A konyhához legközelebb lévő már hozta is a kért kanalat és villát. András a kanál fejét a villa fogai közé akasztotta úgy, hogy a két evőeszköz kissé V alakban állt. Ezután a villa foga közé tűzte a gyufaszálat úgy, hogy az a kanál fejére felfeküdjön. Aztán ügyesen a gyufa másik végét a pezsgősüveg szájára tette. Az eszcájg így elrendezve szépen hintázott a pezsgősüveg szája szélén.

- Hát ez hihetetlen! – kiabálta az egyik fiú. Mindenki tapsolt, és nevetett. A fiúk a kezét rázták, hátba veregették, a lányok puszit adtak neki a remek mutatványért. András azonban Bea seprős, szénfekete pillájú szemének pillantását kereste, és nem is figyelt a tapsra, a nevetésre, csak belemélyedt azokba a tengerzöld szemekbe, amelyekben végre érdeklődést látott.

- Még varácsolj egyet! Mééég! – kiabáltak sokan kórusban. András kérdőn nézett Beára. Csak akkor szólalt meg ismét, amikor a lány újra egy aprót biccentett.

- Sajnooos kedves közönsééég, ingyen mutatvánnyaaal már nem szolgálhatóok, – vette kölcsön újra Boborján hangját – de ha van valakinek tízezeee forintja, meg némi apróóója, akkor bemutatooom a következő garázslatooot.

A mutatványhoz bármilyen papírpénz jó lett volna, azonban András azt akarta, hogy a bankjegy nagysága is imponáló legyen.

A többiek először kicsit meghökkentek, de aztán Bea feléje nyújtott egy tízezrest. Feri zavartan ráncolta a homlokát, és összeszorított szájjal, tüntetőleg bevonult a sarokba, de nem tudta megállni, hogy ne nézzen oda. András az eléje tartott aprópénzből kiválasztott három darab húsz forintost, majd felmutatta őket:

- Ezt a tíezreeest ráteszem az üveg szájáaaaa, ráteszem az aprópééénzt is a tetejééére. Aki kihúzza a tíezrest úúúgy, hogy az aprópééénz rajta marad az üveg szájááán, anélkül, hogy hozzányúlnaaa, azé lesz a tíezreees. – S Beára kacsintott közben. – Egy segédeszközt is lehet használniii!

Mindenki körülvette az üveget. Sorban megpróbálták kihúzni a tíezrest az apró alól. Igyekeztek ügyesen, lassan mozgatni, csavarni, sodorni, simítani, de nem ment. A feltornyozott apró mindig leesett, ha kihúzták a tíezrest. Aztán próbálták fogóval, csipesszel, de így sem sikerült. Voltak akik fújták, mások legyezték, de hiába. Amikor mindenki feladta, nem akadt több próbálkozó, András kért egy fésűt Beától.

Kissé féloldalasan tette rá a tíezrest az üveg szájára, a kétharmada a levegőben volt. Rátornyozta a fémpénzeket, és egy nagyon gyors mozdulattal, a fésű élével rácsapott a bankjegy kiálló végére. Az érmék kicsit megmozdultak, de a helyükön maradtak, az üveg száján, a tíezres viszont eltűnt alóluk.

András megfogta a tíezrest, és nevetve visszaadta Beának.

Mindenki ki akarta próbálni a trükköt, így a bankjegy visszakerült az üvegre. A próbálkozókat ütemesen biztatták a többiek:

- Húzd ki! Húzd ki! Húzd ki! – kiabálták, és volt nagy öröm, ha valakinek - az András által bemutatott módon - sikerült a mutatvány. Tapsoltak, nevettek, remekül szórakoztak.

Feri egy darabig a sarokban dúlt, fúlt, hogy ezúttal nem ő van a középpontban, aztán megleélte a dolgot, odalépett a pezsgősüveghez, félre tolta az éppen próbálkozó Beát, a saját zsebébe gyúrta a pénzt, és a félig telt pezsgősüveget kihajította a nyitott erkélyajtón át az utcára.

- Mi ez a dedó?! – üvöltötte dühösen a többiek megdöbbsent arcába.

- Mi van öreg? Meg vagy te zakkanva? Már régen nem szórakoztunk ilyen jól!- kiabált vissza neki a legjobb barátja Gábor, aki éppen az előbb sikeresen megcsinálta a mutatványt.

- Mész Te is az üveg után, de rögtön! – taszigálta kinyújtott kézzel, vérben forgó szemmel Feri.

- Megyek is! Nem maradok egy örülttel! – válaszolta neki Gábor.

Megfogta a lány kezét, akivel jött, és kimentek a szobából. Rásegítette a kabátját, aztán ő is felöltözött. Kinyitotta az ajtót, és megkérdezte a tanácstalanul álldogáló többiektől:

- Ti nem jöttök?!

Az egész társaság megelevenedetett, mindenki vette a kabátját, és sorban elköszöntek Beától, aki hiába akarta tartóztatni őket.

András zavartan ráncolta a homlokát, tétovázott, mert nem így képzelte az egészet, de a többiek vitték őt is magukkal. Még látta, hogy Bea sírni kezd, és Ferit hibáztatja, amiért elmennek a vendégei, de az még mindig dühösen kiabálta:

- Menjetez csak! Kinek hiányoztok! Menjetez a francba!

Az utcán mielőtt szétszéledtek, Bea barátnője András fülébe súgta, amikor búcsúzóul megpuszilta:

- Ne menj most vissza!

Így hazament, de otthon százszor is elátkozta magát, amiért a lányra hallgatott. Beát féltette Feri haragjától.

Másnap, vasárnap délelőtt is azon tipródott, hogy most mit csináljon. Végül elindult a lány lakása felé, de félúton, már messziről megismerte Bea csinos alakját, ahogyan közeledett. Örömeben futni kezdett a lány felé, de aztán, amikor odaért hozzá, megtorpant.

A lány szeméből, amin még mindig látszottak a sírás nyomai, próbálta kiolvasni, hogy milyen hangulatban van, és mi történhetett az éjjel. Rettegett, hogy egy rossz szóval mindent elront. Csak halkán köszönt a lánynak, és várta, hogy valamit ő mondjon.

Bea megrázta vöröseshaját, ami pont olyan göndör volt, mint Andrásé, és komoly arccal mondta:

- Szia András!

A fiú szíve örült ütemben kezdett dobogni, amikor meghallotta, hogy nem Borznak szólítja. Megkockáztatott egy halvány mosolyt, mire a lány belekarolt.

- Menjünk, mert megfagyok itt az utcán. Az én szüleim ma reggel hazajöttek. Tudsz valami jó helyet, ahol beszélhetnénk?

- Az én szüleim meg elmentek ma reggel a nagynénémhez. Ha van kedved...

- Vezess Ciceró! – válaszolta Bea.

András nem mert semmit kérdezni, semmit mondani a lánynak, csak ölelte magához a karját szenvedélyesen. Amikor odaértek Andrásék házához, a lány megkönnyebbülten felsóhajtott:

- Jaj, de jó, hogy megérkeztünk, még mielőtt eltörnéd a kezemet.

- Ne haragudj, csak annyira örülök Neked, és annyira aggódtam érted, amikor az éjjel ott maradtál Ferivel egyedül...

Bea kuncogott egyet, miközben felmentek a lépcsőházban az első emeletre.

- Már máskor is voltam vele egyedül...

András kinyitotta az ajtót, maga elé engedte a lányt, lesegítette a kabátját, és csak aztán mondta:

- Igen, de tegnap szörnyen dühös volt, miattam... Mi volt aztán, hogy elmentünk? – kérdezte aggódva.

- Kidobtam, hogy menjen a többiek után, vissza se jöjjön nélkülik. Az ő hibája, hogy elmentetek, most hozza helyre. Persze nem jöttek vissza, már meg sem találta őket. Párat felhívott közülük telefonon, de mindannyian közölték vele, hogy éppen a francban vannak, ahová elküldte őket, és ott jól érzi magukat. Nem jönnek vissza. Azt hiszem összebeszéltek. Amikor egyedül jött vissza, akkor megmondtam neki, hogy vége a kapcsolatunknak. Nem illünk össze.

Ő meg ordítózott egy sort, hogy én mekkora ringyó vagyok, mert látta, hogy szemezek veled. Aztán azt kiabálta, hogy egyébként is csak miattad kavart velem, mert látta, hogy veszkódsz utánam. Aztán pont éjfélkor elrohant. Ennyi.

András a sok aggódás után egészen elgyengült, amikor végre megtudta, hogyan végződött a tegnap esti buli Bea számára. Aztán attól kezdett szorongani, hogy miért jött a lány most, hogy megtudta - ilyen fura módon, Feritől -, hogy őneki nagyon tetszik már régen.

Megköszöri a torkát, aztán sután megkérdezte:

- Kérsz valamit?

- Milyen valamit?

- Valami frissítőt. Ásványvizet, teát, kávé, csokoládét, bort...

- A csoki jó lesz... - válaszolta Bea.

András felpattant, majd nemsokára egy tálca csokival jött vissza, és néhány üveg borral. Bea meglepetten nézte a tálcára halmozott különféle csokikat.

- Nem is tudtam, hogy Gombóc Artúr titkos csoki raktára itt van nálad – mosolyodott el végre.

- Nem tudom, milyen csokit szeretsz. Egyszer még régebben mondtad, hogy szereted a csokoládét, azóta gyűjtögetem Neked a különféle csokikat, hátha egyszer megkínálhatlak valamelyikkel. Na és persze a hozzávaló borokat is.

- Bor és csokoládé? Elégge meglepő párosítás! – csodálkozott a lány.

- Ó nem, ne hidd! Mind a kettő gyümölcsök keverékéből készül, sok közös vonás van bennük, csak el kell találni, hogy melyik csokoládéhoz melyik bor illik.

Bea kíváncsian nézte ezt a fiút, aki rajongva gyűjtögette neki a csokoládékat, és a hozzájuk való borokat, ő pedig tegnapig észre sem vette. Egy jelentéktelen figurának tartotta, egynek Feri árnyék csapatából.

Egészen csinos a markáns arcélével, a sok, göndör fekete hajával, a nagy barna szemével, ami szinte lángol, ha őrá néz. Találomra rábökött egy tejcsokoládéra:

- Ehhez melyik bor való?

- A krémes, édes csokoládéhoz a Cabernet Franc kitűnő! – azzal már elő is varázsolta a megfelelő üveget András. Már éppen fel akarta bontani, amikor Bea egy másik csokira mutatott:

- Ehhez a keserű csokihoz milyen bort lehet inni?

- A magas kakaó tartalmú, fekete csokoládékhoz a Cabernet Sauvignon való.

- Akkor ezt választom, mutatott egy vaníliás, könnyű csokoládéra.

Elvette a tálcáról, felbontotta, letört belőle egy csíkot, és Andrásnak nyújtotta. Aztán ő is megkóstolta a csokoládét. A fiú egy újabb palackot vett fel az asztalról. Bea látta, hogy egy üveg Chardonnay-t bont fel hozzá. Töltött két pohárba a borból, az egyiket a lánynak nyújtotta.

- Kettőnkre! – mondta Bea, és András torka úgy összeszorult a boldogságtól, hogy alig bírta lenyelni a bort, miután belekortyolt.

Leült Bea mellé, a kanapéra, átölelte, és boldogan motyogta a lány hajába:

- Annyira örülök, hogy itt vagy! Olyan régóta álmodozom rólad.

Azzal előbb bátortalanul, aztán egyre szenvedélyesebben megcsókolta. Finom íze volt az első csókjuknak. Bor, és csokoládé...

A történet 2014-ben játszódik.

Szerelmeslevél

Végre megszabadult a szabásmintáktól.

Susan Henry sohasem értette, hogy miért gondolják a férfiak azt, hogy ha valaki nőnek születik, az automatikusan ért a szabásmintákhoz. Vagy legalább iszonyúan vágyik rá, hogy értsen hozzá, mint a főzéshez, a varráshoz, a kisbabákhoz, meg más efféle női foglalatosságokhoz.

Ő szívből utálta a szabásmintákat. Sohasem varrt semmit, és nem is állt szándékában, sem szabásmintával, sem a nélkül. Mégis már negyedéve, hogy egész nap szabásmintákat vizsgált, gyakran még éjjel is velük álmodott.

Amikor 1941. decemberében a japánok megtámadták Pearl Harbort, a hazája legfontosabb csendes-óceáni támaszpontját, ő otthagyta a divatos, és konzervatív George Washington Egyetemet - ahol gazdaságtant, és amerikai történelmet tanult -, hogy bevonuljon az amerikai hadseregbe. Képzettségének, és állandóan hangoztatott lelkesedésének tudta be, hogy a hírszerzésre vezényelték.

Büszkén feszített a vadonatúj, homokszínű egyenruhájában, és boldogan vágatta le az első útjába kerülő fodrásznál rövide a haját, mert a szabályzat szerint a gallért szabadon kellett hagyni. Választhatott a hajvágás, és a konty között, de úgy gondolta, hogy egy hírszerzőnek praktikusabb a rövid haj. Eddig ugyan nem sok figyelmet szentelt a hírszerzés múltbeli, misztikus homályba burkolt alakjainak, és a körülöttük keringő színes legendáknak, de ahogy érintett lett a dologban, egészen bizonyos volt benne, hogy nagy események részese lesz, részt vesz a háború sorsát eldöntő fordulatok előkészítésében.

Ó, milyen naiv volt!

Az OSS /Hadászati Szolgálati Hivatal/ - ahová beosztották - tizenkétezer alkalmazottat foglalkoztató mamut szervezet volt. Az iroda, ahová saját fontosságától eltelve lépett be az első napon, egy kicsi, acél iratszekrényekkel, technikai kézikönyvekkel, vegyszerekkel, és térképekkel telezsúfolt helyiség volt, ahol öten szorongtak egy asztal körül. Mindannyian nők. Amióta kitört a háború, az Amerikai Egyesült Államokban betiltották a keresztretjvények, újságkivágások, üdvözlő kártyák, gyermekrajzok, és szabásminták postázását.

Ezek mind titkos információ hordozóként jöhettek számításba, amelyek célba jutását meg kellett akadályozni, az esetleges információkat pedig, megfejtetni.

Hiába volt azonban a tilalom, az emberek nem törődtek vele, vagy nem is tudtak róla.

Így hatalmas zsákokban, minden nap, rengeteg postán küldött szabásmintát kapott a hivatal, amiket gondosan át kellett vizsgálniuk. Megnézni, hogy a színes, szaggatott, vagy hurkolt vonalak nem adnak-e ki egy térképet, egy területről, egy objektumról.

Ha felmerült a leghalványabb gyanú is, hogy esetleg ilyesmit ábrázol, tovább kellett adniuk – a hozzátűzött borítékkal együtt, ami a címzettet és a feladót mutatta - egy náluk hivatottabb osztálynak, a térképészeknek. Akik vagy beazonosították a térképet, vagy halálra röhögték magukat, hogy egy szoknya szabásmintáját térképnek néztek. Ez az utóbbi volt az általános. Ha a szabásminta nem hasonlított térképre, akkor is hordozhatott információt. Titkos tintával írhattak rá esetleg. Ezért aztán kengették, gőzölték őket mindenféle vegyszerekkel, vasalóval melegítették, speciális lámpákkal világították, hogy a ráírt szöveg, vagy rárajzolt ábra láthatóvá váljon.

Ha valami megjelent például a vasaló alatt /mondjuk ráfreccsent a citromlé, a Pepsi Cola, vagy a vörösbor a

szabásmintára/, már adták is tovább a kódfejtőknek, hogy kifürkésszék a felbukkant pacnik titkait.

Amiket nem adtak tovább, azokat visszapakolták a zsákokba, és elküldték megsemmisíteni.

Susan egy negyedévig boldogtalankodott a szabásminták fölött. Mindenkit irigyelt azok közül, akik a szomszédos irodákban a postán küldött gyerekrajzokat, az üdvözlő kártyákat, vagy az újság kivágásokat elemezték ugyanúgy, mint ők a szabásmintákat.

A keresztretjvény-fejtőket a szerencse kedvenc gyermekeinek tartotta, hogy ilyen értelmes munkát végezhetek.

Minden hónapban kérvényezte az áthelyezését. Kérelmeiben hivatkozott a vasalás okozta fejfájásra, a vegyszerek okozta szédülésre, a szemkáprázásra, amit a szabásminták vonalainak nézése okozott. Ahányszor belépett a következő kérvényével a főnöke cigarettafüsttől, égett kávétól, és másoló tintától bűzlő irodájába, az alacsony, kopasz, fémkeretes szemüveget viselő, Jeremy Crombie nevű tiszt egészen felvillanyozódott.

- Na, lássuk csak, mit talált ki megint? – mondta minden alkalommal, és kíváncsian, rögtön elolvasta az áthelyezési kérelmét. Aztán elismerően nézett rá.

Susan nem tudta, hogy az ötletes áthelyezési kérelmeinek, vagy a csinos nőnek szól az elismerő tekintet, akin még az „Ike jacket” becenevet viselő, naponta frissen vasalt, kincstári egyenruha is remekül néz ki.

- Továbbítani fogom a kérelmét, legyen nyugodt.- mondta mindig a tiszt.

A lány azt már sohasem látta, hogy a kérelmei gombóccá gyűrve, a papírkosárban landoltak.

A kifárasztásos hadművelete talán sohasem járt volna sikerrel, ha nem szippant be az OSS állományából is egyre több embert a távoli földrészeken folyó, véres háború.

A szakszolgálatosok szállásán Susan egy parányi dióhéjra emlékeztető szobán / otthon náluk a spájz volt ekkora/ egy Heather Baines nevű lánnyal osztozott, aki a cenzúrában dolgozott. Heather többet tudott Susan szabásminták iránti utálatáról, mint amennyit szeretett volna. Egyszóval halálosan unta már Susan állandó siránkozását a munkája miatt.

Egyébként nagyon értelmes, és kellemes teremtésnek tartotta Susant, ha a szobatársa személyiségét nem befolyásolták éppen a szabásminták. Amikor a cenzorok közül a tűzérési iskolára ment egy munkatárs, Heather Susant ajánlotta a megüresedett helyre.

Az áthelyezési kérelmét személyesen vitte el a cenzúrában vezető tisztnak. Jeremy Crombie teljesen elképedt, amikor megkapta a parancsnokságtól Susan Henry átvezénylését a cenzúrára.

Hónapokig gondolkodott rajta, hogy mikor volt az a pillanat, amikor nem a papírkosárba dobta a lány kérelmét, hanem a továbbbítható iratok közé tette. Susan repesett örömeiben, hogy végre megszabadult a szabásmintáktól.

Nem győzött hálálkodni Heathernek az új munkáért. Lelkesedését semmi sem csökkentette. Az a több postazsáknai levél sem, amit naponta gondosan el kellett olvasnia. Ha a háborúról volt szó a levelekben, azokat egy kosárba kellett dobnia, mert továbbvitték őket az FBI elhárító részlegéhez. Ha valami gyanúsat észlelt a levélben, például egy gyerek rajzolt rá valamit, vagy mintás papírra írták, vagy nem volt teljesen egyértelműen fogalmazva, vagy furcsa, nem hétköznapi dolgokról szólt, azokat a leveleket át kellett másolnia kincstári papírra, újrafogalmazva.

Végül a továbbítható levelekre ráütötte az ENGEDÉLYEZVE pecsétet.

Szerette ezt a munkát. Még sok-sok hónap elteltével is minden levelet egy kis izgalommal vegyes kíváncsisággal bontott fel. Néha csak azért másolta át, és fogalmazta újra a leveleket, mert kihagyta belőle a címzett számára bántóan megfogalmazottakat, enyhített, szépített a levelek stílusán. Ilyenkor úgy érezte, hogy valami jót cselekedett ezekkel a számára ismeretlen emberekkel.

Az átírt levelek eredetijét elküldték megsemmisíteni.

Itt a cenzorok között, a szerelem is rátalált, a szőke, kékszemű, határozott vonású Edward Warren képében. Edwardot elbűvölte Susan zsonglőri ügyessége, ahogyan hintázva a forgószéken, a vállával a telefont szorítva a füléhez, lendületesen másol egy levelet, közben beszél, és kávéit iszik egyszerre. No meg a hollófekete haja, a csinossága, az áradó jókedve – ami újra rátalált, amióta elbúcsúzhatott a szabásmintáktól – a kedvessége, a bájos mosolya.

Sokat beszélgettek, jókat nevettek, nagyokat sétáltak, és ha együtt voltak, előntötte őket, az egész lényüket átható boldogság. Lassan feltárult előttük a másik rejtett arca, a mélyebb érzései, és heves érzelmek ébredtek bennük egymás iránt. Végül mindketten úgy érezték, hogy a másik jelenti a számukra a jövőt. Susan már egy hófehér ruháról ábrándozott, ami hátulról is jól mutat. Aztán – úgy érezték – alighogy összetalálkoztak, már válhattak is el. Edwardot fegyveres szolgálatra rendelték, és útnak indították Új-Guinea felé.

Susan a levelek világába temetkezett, és várta-várta a neki szóló leveleket Edwardtól. Teltek a hetek, a hónapok, és egyetlen levél sem érkezett a fiútól, aki – mielőtt elment – megfogadta neki, hogy mindennap írni fog.

Susan eleinte mindennap írt neki, de hetente küldte el a fiúnak, az összes levelet egy borítékba téve, hogy ne ugrassák majd a többiek a levél áradat miatt. Aztán kétnaponként írt neki, később hetente, aztán már csak néha-néha.

Szomorúan, lélekben is magányosan várakozott, hogy valami hírt kapjon felőle.

Ebben a lelkiállapotban került a kezébe, az egyik postazsákból, az a szerelmes levél.

A levél szépsége elbűvölte. Tiszta szívéből irigyelte a lányt, akinek a levelet írták. Amikor először elolvasta, szívdobogva rejtette el a többi levél alá, pedig senki sem vette volna el tőle, akkor sem, ha nem dugja el. Óránként elolvasta, végül már kívülről tudta.

A levél így szólt:

Margaret, drágám!

Ha rád gondolok, az mindig az örök nyarat jelenti túl az óperencián. Sétákat a szélfúttá sziklákon Long Islanden, úszkálást hajnalban a floridai Jacksonville mellett. Kellemes vacsorákat négyesben a gyerekekkel. A hullámtörő nyitott ablakon beszűrődő moraját.

Istenem, mennyire hiányzol, mennyire hiányoztok, mennyire szeretnék már otthon lenni veletek. Nemcsak magam miatt, hanem miattatok is. Attól félek, ha sokáig távol kell még lennem tőletek, falak emelkednek közénk a külön töltött idő, a különböző élmények, a megrázkódtatások miatt, amiket egyedül kell elviselnünk. Félek, hogy megváltozunk, félek, hogy eltávolodunk egymástól, nem találjuk meg többé azt az összhangot, ami olyan különleges, és szép a kapcsolatunkban. Kell, hogy legyenek közös élményeink addig is, amíg újra megfoghatom a kezed. Június 13.-án, és négy nappal

később, hajnali ötkor nézz fel Te is az égre, én is azt teszem. Gondolj rám közben, ahogy én is gondolkodom majd rád. Érezd a kezemet a kezében, az ajkamat az ajkodon, hogy amikor majd találkozunk, minden pontosan olyan lehessen, mint régen. Órákig beszélgethessünk ezekről a hajnalokról, amiknek gyógyító ereje összeköt addig is minket, amíg megvalósíthatjuk, amiket közösen álmodtunk. Mint a téli napforduló vidám ünnepei a hosszú, kemény télben /most ez a gonosz háború a tél/, legyenek olyan nagyszerűek ezek a percek, ez az égi találkozás.

Vigyázz magadra egyetlenem! Vigyázz magatokra! Vigyázz rám a szívedben!

Joseph

Susannak annyira hiányzott egy ilyen levél. Egy levél Edwardtól. Amiben biztosítja őt arról, hogy él, hogy jól van, hogy szereti. Annyira szereti, mint ez a Joseph, ennek a szépséges levélnek az írója a feleségét, Margaretet.

Át kellett volna másolnia. A szabályzat szerint, kihagyni a földrajzi neveket, az időpontokat, újrafogalmazni az egészet. De akkor oda a levél varázsa, oda minden bája, meghittsége. Oda az égi találkozása a két szerelmesnek.

Úgy érezte, hogy ez a levél a saját, még meg nem élt jövőjének záloga. Annak a szerelemnek a beteljesedését látta a sorok között, ami őt Edwardhoz fűzte. Azt remélte, hogy ha esélyt ad a szerelmeseknek a levél továbbításával a boldogságuk megőrzésére, akkor az ő jövőjében is ott lehet majd ez a boldogság. Nem másolta át. Ráütötte az ENGEDÉLYEZVE pecsétet, és visszatette a borítékba.

1942. június 13.-án, hajnali öt órakor a német 1.Tengeralattjáró flotta egyik tengeralattjárója német

szabotőröket tett a partra Long Islanden, a hullámtörő mellett. Négy nap múlva hajnalban, pedig a floridai Jacksonville mellett másik négy német szabotőr szállt partra a „Margaréta koszorú” nevű titkos küldetés során.

A Susan által elengedett, őt elbűvölő, szerelmeslevél tartalmazta a partraszállás sikeréhez szükséges információkat, az Egyesült Államokban élő német segítők számára.

Csak az egyik segítő árulásának köszönhető, hogy a szabotőrök nem robbantották fel a Niagara vízesés melletti erőművet, az Amerikai Alumínium Művek gyárait, de terveik között szerepelt a Pennsylvánián keresztül haladó vasútvonal megsemmisítése is.

A partraszállt németeket az FBI fogta el, a haditengerészet hírszerzése segítségével, mielőtt nagyobb károkat tudtak volna okozni.

Susan soha, semmit nem tudott meg arról, hogy az a levél az Egyesült Államok jövőjére mért csapás előkészítését tartalmazta, nem egy szerelmes férfi vágyódását.

A háború végéig a cenzúrán dolgozott, még rengeteg levelet elolvasott, de nem talált többé ahhoz foghatót, mint az a szerelmes levél, aminek minden szava belevésődött.

Az egyre reménytelenebb várakozásban elveszítette a levelek tartalmával kapcsolatos izgatott kíváncsiságát, lassan, lassan elfelejtett nevetni, a forgószéken hintázni, szélvészként intézkedni. Komoly lett, és megfontolt.

Amikor a háború végén leszerelt, megtudta, hogy hiába remélt levelet, vagy üzenetet Edwardtól, mert a fiú elesett az első csendes-óceáni bevetésén.

A történet 1941-1942-ben játszódik.

Mogyorótorta

A mogyorótorta receptje az egész család féltve őrzött kincse volt. Ági sok-sok évvel ezelőtt kapta egy régi kolleganőjétől, aki már feledésbe merült volna, ha a receptes fiókban lapuló kis cédula nem őrizte volna a keze írását.

Áginak ezt a süteménye mindenkinek ízlett, aki csak megkóstolta. A receptjét azonban még senkinek sem kellett leírnia, pedig szinte mindig megkérdezték, hogyan készül, amint megkóstolták. De meghallván az első mondatot, máris lemondóan legyintettek. Kinek van erre ideje...

Ági azonban legalább egy évben egyszer, karácsony előtt elkészítette, a családjá kedvéért. Most is, karácsony előtt egy héttel, vasárnap délután, nekifogott a mogyoró tortának.

Kis lábosban a gázra tette a 15 dkg mogyorót. Kevergetni kezdte, és élvezte a piruló szemek illatát. Halkan szólt a rádió a konyhában, Vivaldi négy évszakának áradó zenéje, s a piruló mogyoró illata karácsonyi hangulatba ringatta Ágit. Amikor megpirultak a kis gömbök, és kezdett elválni a barna héj a mogyoró szemektől, Ági a forró lábast az asztalra tette, és leszedegette a maradék héjat a mogyorókról. Közben régi karácsonyok jutottak az eszébe.

Mosolyogva gondolt arra, amikor a nagyobbik fiát hét hónaposan tartotta a karján az első karácsonyfája alatt. A férje lefényképezni készült őket, amikor a kicsi villámgyorsan megragadta a karácsonyfa ágát, és egy férfias, határozott mozdulattal a szája felé húzta... Ági nem tudta elengedni a gyereket, hogy elkapja a dőlő fát, csak sikított. A férje meg elkészítette a család legemlékezetesebb karácsonyi fotóját. A kép a sikító Ágit, a dőlő fát, és az elégedett kicsit ábrázolja, amint már majdnem sikerül a szájába gyömöszölni az ágat. A férje miután elkattintotta a

fényképezőgépet, még az utolsó pillanatban a karácsonyfát is elkapta.

Ági begyújtotta a sütőt, a megpuccolt mogyorót ledarálta és összekeverte 15 dkg porcukorral. Végre megvolt a legfőbb alapanyag, kezdődhetett a sütés.

A gázra feltett egy fazék vizet forrni, a gáz tepsit kibélelte alufóliával. Öt tojás fehérjéből kemény habot vert.

Amikor már mindhárom gyerekük óvodás korú lett, karácsony délutánján a férje elvitte a kicsiket, megnézni az ablakokat, hol látnak már feldíszített, csillogó fenyőfát. Hol jár már a Jézuska, mikor ér oda hozzájuk...

Ez alatt ő, az anyósáékkal, viharebesen díszítette a karácsonyfát. De sok szép dísz bánta a nagy sietséget! Amikor a megbeszélte időre elkészültek, és az ajándékok is a fa alatt voltak, Ági hiába tartotta a kis csengőt a kezében, hogy – amint nyílik az előszoba ajtó – megrázza. Nem voltak sehol. Se férj, se gyerekek. Nagyon hideg volt, felszálltak a metróra, hogy a gyerekek egy kicsit átmelegedjenek. Igen ám, de az volt az utolsó járat, leállt a közlekedés. Taxival jöttek végül haza, jó sokára.

Összekeverte a felvert tojáshabot a porcukros mogyoróval, vastagon bekente zsiradékkal a fóliát a tepsiben, és óvatosan belesimította a cukros - mogyorós tojáshabot. Betolta az előmelegített sütőbe, és lassú tűznél sütni kezdte. Ez lesz a torta „tésztája”.

Amikor a kislánya ötéves volt, akkor hoztak be a játékboltokba, karácsonyra először, igazi kiscsecsemőt formázó, síró-nevető babát. A baba hátába tett kis hanglemezen volt a sírás és a nevetés hangja. Ági órákig állt sorban a Kígyó utcai játékbolt előtt a csikorgó hidegben és közben halálra izgulta magát, hogy el ne fogyjon a „síró-nevető” baba, amíg sorra kerül. Az utolsó babák egyikét sikerült megszereznie. Boldogan vitte haza a szépen csomagolt olasz játékot. A kislánya meglepődött, boldog

arcát képzelte maga elé, amikor az esti sötétben, az utcájuk elején megtámadta egy nagydarab asszony. Mindenáron ki akarta csavarni Ági kezéből a babás dobozt. A parkoló autók takarásában elkeseredetten küzdött a nála magasabb, és erősebb nővel a babáért.

A táskáját talán már oda adta volna, hogy szabaduljon, de a babát nem! Szerencsére befordult a sarkon egy járókelő, és a támadója pillanatnyi figyelmetlenségét kihasználva elrohant mellette. A kezén még karácsonykor is látszottak a mély karmolások nyomai.

Kivette a piros-barnára sült illatozó „tésztát” a sütőből és még forrón, keresztben négy egyforma csíkra vágta. Egy nagy porcelán tálát vett elő és összekeverte az öt tojás sárgáját, három evőkanál tejet, és 15 dkg porcukrot a tálban, megszórta három púpozott evőkanál kakaóval. Az egészet rátette a gázon lévő forró vizes lábas tetejére, és a gőzön kevergetni kezdte a tálban a masszát, hogy megsűrűsödjön.

Amikor ideköltöztek, a szomszéd családnál pont karácsonyra kikapcsolták a villanyt, mert elmaradtak a villanyszámlával. Petróleumlámpa fényénél vakoskodtak. Ági karácsony délutánján összeszedte az összes létező hosszabbítót. Összedugta őket és az egész havas udvaron át elvitte az áramot a szomszéd házig. Bekopogott hozzájuk egy tányér süteménnyel, és a hosszabbító végével. Nézhették a karácsonyi műsort a TV-ben, világíthattak náluk is a kis izzók a karácsonyfán. Azon a karácsony estén Ági számára a szomszéd ház ablakán kiszűrődő fény világított a legszebben. Aztán másnap becsengetett a szemben lakó, hogy tilos és veszélyes, amit tett, és feljelenti őket.

Amikor megsűrűsödött a gőzön a forró csoki krém, Ági húlni tette.

Az elsőszülött gyereknél ők is beleestek ugyanabba a hibába, amibe általában mindenki. Korához képest túl

hamar kapta meg a játékokat. Két éves elmúlt a kicsi azon a karácsonyon, amikor megkapta az első LEGO-ját. Ági gyesen volt a kislányukkal, és nagyon kevés pénzből gazdálkodhattak. Azért mégis rááldozták a nem kevés pénzt a három éveseknek való készletre. Nagy örömmel várta a karácsony estét, előre élvezte, hogy mit fog szólni a kicsi az ajándékhoz. Amikor aztán kibontották az ajándékokat, a kislát rá sem nézett a LEGO-ra. Anyósa ott karácsonyozott náluk, és egy hajszárítót kapott ajándékba tőlük. A kisfiát csak és kizárólag a hajszárító érdekelte. Születése óta rajongott az elektromos dolgokért. Amikor Ági kisházat, kiscicát, virágot rajzolt neki, türelmetlenül összegyúrta a lapokat és azt követelte, hogy lámpát, vasalót, rádiót rajzoljanak. Így aztán nem csoda, hogy a hajszárítót ki sem akarta adni a kezéből azon a karácsony estén. Ági alig tudta palástolni a csalódását. Bizony a LEGO még egy évig háborítatlanul pihent a dobozában, csak utána lett a kislát kedvence.

Amikor a krém meghűlt, 20 dkg vajjal habosra keverte. Végül a kis lapocskákat ezzel a csoki krémmel rétegezte. Karácsonyig alufóliával letakarva puhul. A kőkemény mogyorós lapok majd magukba szívják a krémből a nedvességet és olyan finom lesz, mint amilyen isteni az illata. A kamrát meg kulcsra zárja, mert három-négy nap múlva, ha puhulni kezd, addig kóstolgatja majd a család, amíg karácsonyra már egy morzsa sem lesz.

A csokiról eszébe jutott az első karácsonyuk a férjével. Még nem laktak együtt. Balatonon kivettek egy lakást, oda utaztak le karácsonyozni. A férje egy sporttáskán kívül egy nagy reklámszatyrot hozott magával. Ági el nem tudta képzelni, milyen ajándék lapul benne. Karácsonyeste először ő tette ki a szoba asztalára a becsomagolt ajándékait, aztán a férje kiküldte őt a konyhába. Most ő jön, mondta! Ági csak várt, csak várt a konyhában, hogy a férje is kitegye az ajándékait. Már fogytán volt a türelme, és halálra fagyott, amikor a férje végre kiszólt, hogy bemehet. A nagy reklám

szatyor egy kis karácsonyfát rejtett, az ő első közös karácsonyfájukat. Azt díszítette fel ilyen sokáig a férje az ő kedvenc csokoládéjával, konyakos meggyekkel.

Az óvintézkedésnek hála a mogyorótorta épségben megmaradt karácsonyig. Amikor ott állt az egész család a szépen feldíszített karácsonyfa alatt, és gyertyagyújtás után együtt énekelték a karácsonyi dalokat, Ági a szeme sarkából szeretettel nézte a férjét.

Még mindig olyannak látta őt, mint azon a réges-régi karácsonyon, amikor a kicsit fenyőt feldíszítette neki konyakos meggyekkel. Egyszer csak érezte, hogy egy meleg tenyér fonódik az ujjaira: a férje keze. Ott a karácsonyfa alatt, mindketten a sok együtt töltött karácsonyra emlékeztek. A sok csillogóan feldíszített, plafonig érő fenyőre, és arra a legelsőre, ami idáig vezette őket.

A történet 2008-ban játszódik.

A varázsszavak

A feje hasogatott, a szájában olyan keserű ízt érzett, amit eddig még sohasem. A bíróság tárgyalótermének ajtaját dörrenve vágta be maga után. A jéghideg, lepusztult, széles folyosón egy kopott padon egyedül üldögélő taláros ügyvéd felkapta a fejét és rosszállóan meredt rá. Kata válaszul megvonta a vállát és gyors léptekkel elindult a másik, hasonlóan lepusztult folyosó felé. A férje télikabátban üldögélve itt várta már őt vagy másfél órája.

- Hú, de sokáig benn voltál! – nézett rá kíváncsian. Kata gyorsan belekarolt és mérgesen mondta:

- Tűnjünk innen, mielőtt felrobbanok!

Nem is szólt többet, amíg végigmentek az áporodott szagú, hideg folyosókon, maguk mögött hagyták a lepattogzott, hámló festésű lengőajtókat, a sötét lépcsőházat a piszkos lépcsőivel. Nagyot lélegzett a téli csípős hidegből, amikor becsukódott mögöttük az évek, évtizedek óta nem takarított piszkos, nehéz faajtó. Idefelé, először nem mentek be rajta. Tovább keresték a bejáratot, mert azt gondolták, hogy azért ilyen piszkos és lepusztult ez a kapu, mert ez egy elfelejtett mellékajtó.

- Szörnyen fáj a fejem! – morogta szinte csak maga elé.

- Azért elmegyünk ebédelni? – kérdezte a férje.

Hát igen, úgy képzelték, hogy a tárgyalás után – amire Kata tanúként volt beidéztve – elmennek és megebédelnek egy közeli étteremben.

- Nem tudom. Persze mehetünk, ha akarsz. De nem hiszem, hogy egy falatot is le tudnék nyelni - rázta a fejét.

A férje kézen fogta és elindultak a parkoló felé, ahol a kocsit hagyták.

- Nem vagyok még én sem éhes – mondta megadóan a férje. Beültek az autóba, a férje indított.

- Akkor irány haza? – nézett Katára, de ő nem szólt semmit. Kinézett az ablakon, de nem látott semmit a kisváros esőáztatta utcáiból, óriási pocsolóiból, a járdákon nyüzsgő sokaságból. Újra a kopott tárgyalótermet látta maga előtt és újjult erővel kezdett hasogatni a feje.

Egy ingatlanhasználati perben kellett tanúskodnia. Rém kellemetlen volt az egész számára, mert úgy érezte, hogy ők tisztességesen és körültekintően jártak el, amikor eladták a pestkörnyéki kis település festői domboldalán álló kertes, nagy családi házukat.

Az ingatlant és a telket osztatlan közös tulajdonként vették és úgy is adták el. A mostani adásvételi szerződésben hajszálpontosan az volt megfogalmazva, mint abban az évtizedekkel ezelőttiben, amikor megvették. Pontosán azt adták el, amit akkor megvettek. Az új tulajdonos azonban azt a részt is használni akarta, ami a másik tulajdonos kizárólagos használatában volt.

Ők minden alkalommal, minden érdeklődőnek pontosan elmondták, hogy meddig terjed az ingatlanuk kizárólagos használata. A családi ház mögötti járdáig. Már az ingatlan ügynököknek is ezt mondták. Mindenkinnek, ennek a fiatalasszonynak is, aki végül megvette a házukat. Akkor tudomásul is vette. Most meg bíróságra idézték őt.

Már akkor is mérges volt, amikor a bírósági idézést megkapta. Mit akarnak tőle? Miért nem tudják elfogadni az adásvételi szerződésben foglaltakat? Mit számít az, hogy ők használták a másik részt is egy kicsit? Ott parkolt az autójuk, nem a ház előtti pihenőkertben. Nekik megengedték a társtulajdonosok. Az új tulajdonosnak meg nem akarják megengedni. Mi köze hozzá? Mit változtat az, hogy mi volt akkor, amikor ők laktak ott? Az számít, amit leírtak a szerződésben.

Mérgeesen fújt egyet. A szájában érzett keserű íz, csak nem akart elmúlni.

A kocsi falta a kilométereket, és ők hallgatagon ültek benne.

Az új tulajdonos szerint a szerződésben foglalt, az ő kizárólagos használatú területe nagyobb, tovább tart, mint a ház mögötti járda széle, amit ők megjelöltek határként.

Hát lehet, ők sohasem mérették fel. Eredetileg meg akarták venni a másik rész is. Aztán nem úgy alakult.

De ehhez is mi köze? Méresse fel pontosan, ha annyira fontos neki, hogy mennyi az annyi, meddig tart a telekrésze. Ha tovább, hát tovább! Akkor meg a társtulajdonosok viseljék el, hogy többet adtak el akkor régen nekik, mint amennyit akartak.

Mit tud ő ezen változtatni? Miért kellett őt másfél órán keresztül faggatni, hogy mi volt akkor, amikor ők laktak ott? Na és öreganyám lány korában mi volt a helyzet ezen az ingatlanon? – gondolta mérgeesen.

Hazaértek, a férje beparkolt. Ő meg bement a lakásba és átöltözött. Beleroskadtt a fotelba és úgy érezte, hogy soha sem fájt még így a feje.

A férje nemsokára utána jött és leült a fotel elé a földre. Lehúzta Kata jobb lábáról a papucsot, és masszírozni kezdte a lábát. Kata türelmetlenül elhúzta a lábát a férje kezéből, és keresgélni kezdte a papucsát. A férje azonban újra simogatni kezdte gyengéden a lábát, és megszólalt:

- Na engedd csak szépen, „papírom van róla”! – mosolygott rá.

Kata pedig szépen békén hagyta a lábát, a simogató kéz fogságában és órák óta először másra is tudott gondolni, mint a bíróságra.

Hát igen ezek a szavak, a varázsszavak most is hatottak.

De régen hallotta őket először! Talán az esküvőjük után nem sokkal. A férje elment mellette a konyhában, amikor éppen valami számára bonyolult főzési manővert igyekezett végrehajtani és belecsókolt a nyakába.

- Na ne! – mondta bosszúsan, mert nem érezte alkalmasnak sem az időt, sem a helyet az efféle csókokhoz. De a férje nem sértődött meg, hanem rávágta, hogy: „papírom van róla” és nagyot nevetett.

Hát igen a „papír”, ami nem más, mint a házassági anyakönyvi kivonatuk.

Ami azt jelenti, hogy összetartoznak, felvállalták egymást az egész világ előtt. Együtt, egymásért akarnak élni, egy közös életben munkálkodni, egymás dolgát a világban megkönnyíteni és széppé tenni. A „papír”. Az a sokak által feleslegesnek tartott papír, amire hivatkozva még most, ennyi év után is felvidítja őt a férje. Visszaröpíti a fiatalságukba, az elszántságukba, hogy ők egy pár lesznek, együtt oldják meg az élet gondjait.

Lazított a merev testtartásán, és kényelmesen elhelyezkedett a fotelban. Lehunyta a szemét és a simogató kezek és a varázsszavak visszaröpítették az időben.

Az idősebbik fia sok-sok órás vajúadás után végül császárral született. Amikor végre hazaengedték őket a kórházból, már az első napon belázasodott. Magas lázzal feküdt az ágyában, amikor eljött az este és meg kellett fürdetni a babát.

- Maradj csak nyugton, majd én megfürdetem. – mondta a férje és már ment is a kis kék babakádért. A férje egy szem gyerekként sohasem láthatta, hogyan fürösztene meg egy újszülöttet. Tele volt aggodalommal és újra megpróbált felkelni. A férje gyöngéden visszafektette és rámosolygott:

- Itt fürdetem meg a kicsit a szobában, jó? A fürdőszoba úgyis elég hideg, majd adsz tanácsokat nekem.

Te jó ég, gondolta Kata: - Mi lesz ebből? Neki is pontosan annyi tapasztalata volt a babafürdetésben, mint a férjének. Azaz mégsem! Eszébe jutott, hogy az öt évvel fiatalabb húgát az édesanyja hogyan fogta a kezében, amikor pici babaként fürdette. A férje összekészítette, ami a fürdetéshez kellett, és odavitte a pici fiukat Katának.

- Na itt a lurkó, most mutasd meg szépen, hogyan fogjam meg. Kata pedig ott az ágyban, a takaróján fekvő picit fejét a csuklójára fektette és ugyanannak a kezének az ujjjaival átfogta a hóna alatt.

- Pici vizet tegyél a kádba. Így fogd meg, és a másik kezével mosdasd a mosdókesztyűvel.- mondta aggodalmasan.

De nem volt semmi baj. A férje olyan gyengéden, és olyan ügyesen fürdette meg a picit, mintha már százszor csinálta volna.

- Nem is reméltem, hogy ilyen ügyesen meg tudod fürdetni a babát.- dicsérte meg a férjét.

- Pedig „papírom van róla”... - mosolygott és odatette a tiszta, illatos babát Kata karjába.

Érezte, hogy a hasogatás a fejében kezd enyhülni.

Jólesően hátrahajtotta a fejét a fotel támlájára, és eszébe jutott a tavalyi krónikus arcüreg gyulladás miatti arcműtétje. Amint kihozták a műtőből, a férje már oda is ült a kórházi ágya mellé. A kezét simogatta és kérdezgette: hogy van? Ő még kába volt a sok fájdalomcsillapítótól és a sok nyugtatótól, amit kapott. Valamit biztosan mondott is, de leginkább csak lebegett valahol az álom és az ébrenlét határán. Álmában beszélgetett csak a férjével, mint utóbb kiderült. Amikor kezdett magához térni, rémülten látta, hogy a párnája csupa vér. A véres arcáról csurgott le a párnájára, amíg kába volt. Megtapogatta az arcát óvatosan, és elszörnyedt. Az orra – amin keresztül az arcát műtötték –

meg volt dagadva, és be volt tamponozva. A haja izzadtságtól csatakosan, összeragadva göndörödött a keze alatt. Bár nem látta magát, nem kellett nagy fantázia ahhoz, hogy tudja, úgy néz ki, mint aki egy horror filmhez van sminkelve.

- Hú, de borzasztóan nézek ki! – mondta rémulten. – Ne nézz rám, mert rosszat fogsz álmodni! – kérlelte a férjét.

- Hát nem vagy a legjobb formádban. – ismerte el a férje. – De nekem „papirom van róla”, hogy ilyenkor is szépnek lássalak!

A varázsszavak akkor is megtették a hatásukat, és Kata nem aggódott tovább a külseje miatt.

Annál jobban aggódott azon a nyáron, amikor Szardíniára mentek nyaralni. Igaz, hogy ő szeretett volna Szardíniára menni, de más években, amikor ő intézte a nyaralást, végül mindig máshová mentek. Olaszország túl drága nekünk mondogatta. Most azonban annyi munkája volt, hogy nem ért rá a nyaralást megszervezni. A férje azonban elintézte. Egy igazi négy csillagos szállodába foglalt szobát két hétre Szardínián. Nem, a szállodával nem volt semmi baj. A tengerparton egy csodás park közepén állt az épület. A szobájuk a tengerre nézett és nagyon kellemes volt: tiszta és szép. Soha semmiért nem kellett fizetni a két hét alatt, bármit ettek, ittak – csak megmutatni a szobakulcsot a pincérnek és a férjének aláírni a számlát. Ilyen helyen még soha életükben nem voltak, egyszerűen nem engedhették meg maguknak anyagilag. Ahogy teltek a napok Kata egyre jobban aggódott a végső számla miatt. A gyönyörű szálloda a világ végén állt, a legközelebbi településtől jó messzire, sem bolt, sem másik étterem nem volt a közelben. Attól félt, hogy rengetegbe kerül ez a nyaralás. Nem is tévedett. Amikor letelt a két hét még annál is lélegzetelállítóbb számlát kellett kifizetniük, mint amire legvadabb álmaikban számítottak.

- Hú, ez teljesen padlóra küldött minket anyagilag! – sóhajtott a taxiban, ami a repülőtérre vitte őket.

- Az nem számít. – mondta nagyvonalúan a férje. Mindig is szerettél volna Szardínián nyaralni. Nekem meg „papirom van róla”, hogy el kell hoznom téged. – fogta át a felesége vállát. A varázsszavak hallatán Kata úgy döntött, hogy a különlegesen szép emlékei közé tartozik ez a nyár, és nem bánkódott már tovább a számukra túlságosan exkluzív nyaraláson.

Azóta is sokszor hallotta már ezeket a varázsszavakat, és ő is sokszor kimondta őket már.

A másik iránti bizalmat, szeretetet és elkötelezettséget fejezték ki vele.

Vagy játékból mondták, amikor a varázsmondat „felhívás volt keringőre”. Egy kis adok – kapok gyengédségre. Vagy olyankor mondták, amikor a másik bezárkózott a saját kis világába a problémájával és nem engedett be oda senkit. Ezek a varázsszavak voltak a belépőjegyek, az emlékeztető, hogy nem kell egyedül megküzdeni a gondokkal, a szomorúsággal, a bosszúsággal, a problémákkal. Mint most is.

- No halljam csak szépen, mivel fájdtították meg a fejedet? – kérdezte a férje, és gyengéden masszírozni kezdte a foglyul ejtett lábát.

- Hát a szokásos! Mindenki jól akar járni! Nem akarja tisztességesen intézni a dolgait! – méltatlankodott Kata. – Odarángatnak a bíróság elé, én meg azt sem tudhatom, hogy mit hordtak össze az egészről, amíg behívtak engem. Órákig faggatnak arról, hogy mi volt akkor, amikor mi ott laktunk. Úgy jött ki az egész, mintha mi becsaptuk volna az új tulajt, és nem mondtuk volna meg, hogy meddig az övé a megvett ingatlan. Pedig százszor is elmondtuk! – csapott mérgesen a fotelra. Nem mintha az lenne a lényeg, hogy mi mit mondtunk. Ott a szerződés, a régi pontos mása

a birtokviszonyokról. Hát méressék fel és tartsa magát mindenki ahhoz! Már tisztára meg volt mindenki kergülve! Szinte minket hibáztattak, a saját mohóságuk miatt! Az egyik nem tudja elfogadni azt, hogy csak azaz övé, amit megvett, a másik nem tudja elfogadni, hogy esetleg nem azt adta el évtizedekkel azelőtt, amit akart! Mi a fenét tehetünk mi az egészről? Mi igyekeztünk gondosan és tisztességesen intézni az eladást. Az új tulajdonos ügyvédje most ott a tárgyaláson, mint egy kutyára, úgy üvöltött rám:

- Nem mérették fel a saját részüket, amikor megvették? Nem mérették fel, amikor eladták? És a pénzt megszámlálták?

Képzelt el, milyen érzés volt ezt hallani! Pedig ügyvéddel intéztük az egészet. A vevő hozta az ügyvédet. Ha az azt mondta volna, hogy fel kell mérteni, akkor felmértük volna. De nem mondta. Telkes ingatlanok ezreit adják el anélkül, hogy a telekhatárokat felmérnének. Na és a pénzt sem számláltuk meg, mert banki utalás volt...

A férje vidáman kuncogott, és kíváncsian kérdezte:

- Na ezt megmondtad neki?

- Á, nem. Minek? Nem komolyan kérdezte, csak meg akart ijeszteni, vagy megmutatni, hogy bolond módra, beszámíthatatlanul intézzük az ügyeinket.

- Kár, poénnak pedig jó lett volna! Na ezzel a lábaddal már végeztem, most kérem a másikat.

Kata érezte, hogy a keserű íz a szájában kezd megszűnni, és a hasogatás a fejében tompa nyomássá enyhült. Így hát megadóan a férje kezébe tette a másik lábát egy kis gyengéd masszírozásra, ha egyszer „papírja van róla”, és végre elmosolyodott.

A történet 2009-ben játszódik.

Virágok, befőttes üvegekben

A nyári délután olyan szép volt, olyan ragyogó, mint amilyennek csak egy tizenhét éves, szerelmes lány láthatja. Minden szép volt, gyönyörű.

A belvárosi öreg házak is, a régen elkoszolódott falaikkal, amiken még most, sok évtizeddel az utolsó háború után fegyverek golyó ütötte sebei vannak. Végigömlött rajtuk az aranyló napfény, az ablakok ragyogtak - ahogy kinyíltak és becsukódtak - ide-oda dobálták a fénylabdákat a szűk utcán a magasban.

Csillogtak az autók is a fényben, kerekeik halkán surrogtak. Éva számára gyönyörű volt a Szív utca minden szeglete.

A járda szélén, a szegélyköveken haladt óvatosan. Ha nem lépek a köveket elválasztó vonalra, amíg a térre érek, már várni fog – gondolta. Még bőven volt ideje, kettőre beszéltek meg a randevút, és még csak fél kettőre járt.

A Kiss János utca sarkán a zöldségestől áradt a friss gyümölcsök illata. A másik sarkon, a húsboltba éppen árut hoztak. A rakodók vállán átvetett, félbe vágott malacok látványa elől máskor félre nézett, de most még ez a kép is olyan vidám volt; a rakodók nevettek, fürgé léptekkel vitték be a bolt sötét, hűvös mélyébe a húst.

Éva mindenkit ismert az utcában látásból, vagy személyesen. Itt nőtt fel, ide járt általános iskolába. Most is naponta végigmegy rajta százszor. Ma azonban mindenki olyan vidám, olyan gondtalan. A Zsóka cukrászdából fagyaltozó gyerekek jöttek kifelé. Mikor benézett az ablakon, „Zsóka bácsi” rámosolygott, és intett neki a fagyis kanállal. Éva jó sok zsebpénzét hagyta nála már.

Már csak néhány lépés, és kiért a Lövölde térre. A téren a nyár édes lehelete még jobban érződött, mint a szűk

utcában. A méltóságteljes öreg fák levelei fénylettek, és táncoltak, a néha fel-fellibbenő jó szagú szélben, ami a fasor felől hozott valami édes virágillatot.

Éva körülnézett: Őt kereste a szemével. Nem látta sehol.

Felnézett a kocsma fölötti faliórára, mindjárt kettő. Mindjárt jön, mindjárt itt lesz.

Begurult a tér túloldalára a Körút felől jövő trolibusz, surrogva kinyílt az ajtaja. Éva becsukta a szemét, várt, amíg a troli kigurul a megállóból a Liget felé, és látni, ki szállt le róla. A troli elindult, Éva kinyitotta a szemét, de Ő nem volt ott. A megérkezett utasok lassan széteszlottak a környező utcákban.

Nem baj, biztosan siet ez az utcai óra. Majd a következővel jön – biztatta magát.

A levél tegnapelőtt jött Tőle. Elolvasta százszor, ezerszer. Minden szavát tudta kívülről. Ma itt várja őt kettőkor. Már jött is a következő troli; amíg beállt a megállóba, Éva újra becsukta a szemét. Amikor hallotta, hogy továbbindult, kinyitotta.

Nem, most sem jött meg. Biztosan késett a vonat, amivel a dunántúli kis faluból – ahol a szülei laknak – feljött Pestre. Éva megnézte újra az utcai órát: fél három lesz mindjárt.

Ha mire tízig számolok, jön a másik troli, akkor rajta lesz... Ha nem, nem... Oké? Oké! - mondta el magában a babona-mondókáját.

Eeeeeegy, keeetttőőő, - azután hosszasan várt. Ez nem számított csalásnak, hiszen nem mondta, hogy gyorsan fog számolni... Nagy sokára mégis kimondta: „hááárom...” azután újra sokáig várt, mire jött a „nééégy”.

Tulajdonképpen átmehetne a túloldalra, a megállóhoz. Valami azonban ott tartotta a tér Szív utca felőli oldalán, nem mozdult. Mintha az, hogy megmozdul arról a helyről,

ahol elkezdte várni, a megszakítását jelentené a várásnak. Ez pedig, félelemmel töltötte el. Ha megszakítja a várakozást, akkor akár abba is hagyhatja... Nem, erre gondolni sem akart. Várni akart. A várással kikényszeríteni azt, hogy jöjjön, jöjjön már...

Még nem mondta ki az ötöt, amikor begurult a térre a következő troli.

Most nem csukta be a szemét. Eddig sem volt sok értelme, mert amíg a troli ki nem ment a megállóból, úgysem lehetett látni, ki szállt le róla. Amint kiindult a szemben levő megállóból a nehezen várt troli, befutott a Liget felőli járat. Megállt, pont Éva előtt, eltakarva a szemben levő oldalt, és az ott leszálltakat.

Éva szíve hevesen vert. Nem látja, nem láthatja, hogy ki jött. Nem látja Őt. Azonban most sem mozdult. A várakozás helyét képtelen volt megváltoztatni. A troli becsukta az ajtaját, és elment a Körút irányába.

A tér üres volt. Leszámítva a dolguk után sietőket, a hintázó gyerekeket, a padokon beszélgető időseket, a padra telepedett kocsmai kártyázókat, a galambokat kergető csöppséget, a megállókban gyülekezőket... Éva számára üres volt, mert nem várt senki a túloldalon. Felnézett az órára: mindjárt három. Talán mégsem ezen a napon jön... Talán rosszul emlékszem a levélre... - a kétség lassan, hideg fuvallatként legyintette meg a meleg nyári délutánban.

Két percre sem lakott, amíg a következő troli befut, addig kétszer is hazaérne: megnézni, mi is volt pontosan a levélben. De nem mozdult, nem tudott megmozdulni. Úgy eltervezte már ezt a mai délutánt! A viszontlátás öröme, a nagy beszélgetés, laza lógás a verőfényes városban, talán mozi... Vele, vele akart lenni. Nem mozdult, szinte már nem is pislantott. Húvös lett, a fény megfakult, a hangok elhalkultak.

Sokára befutott a következő troli, azután a másik, a harmadik, a sokadik. Már az órát sem nézte. Nem is látta volna, elhomályosították a szemét a könnyek. Egyszerre valami történt! Újra meglátta a napfényben fürdő teret, és még valamit... A túloldalon, gyalog, a Körút irányából, futva közeledő alakot, aki egy nagy táskát cipelt. Őt.

A fiú átszaladt a téren, és már ott is volt. Vidáman csillogott Évára a nagy barna szeme. Lehajolt és gyengéden megpuszilta a száját.

- Szia, Apóka - mondta Évának Mióta vársz rám?

- Á csak most jöttem - mosolygott Éva a fiúra. Az átölelte Éva vállát, és magához húzta. Picit megnyomta az orra hegyét, és vidáman nevetett.

- Telefonáltam ám Neked, Évi, kétszer is. Azt mondta a húgod, nem vagy otthon. Nem végeztünk időben a mezőn, nem értem el a déli vonatot. Csak a délutánival tudtam jönni. De azért nincs harag? Nézd, mit hoztam Neked! Anyám a gereblyével kergetett, mert leszedtem az egész virágoskertjét. Neked.

Azzal kinyitotta a nagy táskát. Telis-teli volt virággal. Egy nyári kert összes virága ott lapult benne.

- Na menjünk, tegyük vízbe őket, mert nagy a meleg - mondta a fiú, és kézen fogta Évit.

Azzal végigballagtak kéz a kézben a Szív utcán.

Otthon Éváéknál nem volt váza ennyi virágnak. Miután kölcsön kérték a szomszédok vázáit is, a befőttes üvegek is beköltöztek a kamrából, előléptek vázává.

Az egész lakás virágos kertté változott. Azok a sokszínű virágok a befőttes üvegekben, a ragyogó nyári délutánban, olyan szépek voltak, mint maga a szerelem...

A történet 1970-ben játszódik.

Ezüstvirág fülbevaló

Amikor Balatonbogláron leszálltak a pesti vonatról, már a vasútállomáson érezni lehetett a Balaton illatát. Azt a vízszagot, ami belengte az egész környéket, és a nyár, a nyaralás illatát jelentette. Cicának az iskolai szünidő legjobb részét, Mucusnak meg a nyári szabadságát.

Még nem is látták a tavat, de már ott volt, már ott voltak!

A modern, lapos tetős vasútállomás váróján olyan türelmetlenül cikáztak át a megérkezők és a várakozók között, mintha lekésnék az egy heti nyaralást, ha nem ilyekeznek.

A Liszt Ferenc utcai ház, aminek egy szobáját kibérelték a tulajdonostól, hamar megtalálták. Csak átvették a házínénitől a kulcsokat, letették a sporttáskájukat az ágyakra, beletúrtak a tetejére készített fürdőruháikért, törölközőikért, és azonnal átöltöztek a parányi bikinikbe. Mucus elkapta Cica mind a két kezét, és fel-leugráltak, miközben nevetve azt kántálták:

- Megjöttek a Bényék hurrá, hurrá! – ez az ő játékuk volt, a két kőkorszaki szakiról szóló rajzfilmből vették...

Aztán felkapták a törölközőiket, és megcélozták a Parti sétányt. El sem téveszthették volna, hogy merre kell menni, mert a sok fürdőruhás, strandtáskákat, gumimatracokat, törölközőket és felfújgumijátékokat cipelő ember mind arra felé özönlött. A Platán strandnál egy kis időre összetömörültek, amíg a pénztárban megváltották a belépőt, aztán szétszéledtek a nagy fák alatti árnyékok, vagy a középen levő óriási füves terület irányába. Mindenki próbált egy törölközőnyi helyet találni, ahol letáborozhat.

A két lányt mágnesként vonzotta a part, a szelíden fodrozódó Balaton csillámló felületén táncot járó napfény.

Óvatosan kerülgették a földre tett gumimatracokat, és a fűre terített törölközőket, pokrócokat, amiken egész családok falatozták a rántott húst vagy a hekket, kenyérral és kovászos uborkával, esetleg a szalámis zsemlet paprikával, paradicsommal, vagy a lángost, kukoricát, kalácsot, fagylaltot. Akik éppen nem ettek, ittak, azok napolajjal kengették egymást, és saját magukat. Néhányan szundikálni próbáltak az arcukra terített újság, vagy törölköző alatt, az állandó zsivajban. A fűvön mezítlábas gyerekek cikáztak: a szárazak és jóllakottak a víz felé, a vizesek és éhesek pedig, a családi pokrócok felé. Mucus megrázta a fejét:

- Hát Hugi, itt a partnál egy talpalatnyi hely sincsen!

Cica elmosolyodott, és a vízpart felé intett, ahol pár évvel ezelőtt átvette a homokos fövény helyét a mindenki által csak „lavórnak” nevezett lebetonozott mesterséges part, előtte a vízben levő nagy kövekkel.

- Ülünk a kövekre! – Azzal lemásztak a parti védmű részét alkotó vöröses színű nagy kövekhez. Két egymás melletti laposabb tetejű kőre ráterítették a törölközőket, és leültek. A lábukat belelógatták a vízbe. Csendes örömmel figyelték a kövek körül úszkáló kis halakat, a pancsoló gyerekeket, a sekély vízben labdázókat, a levegőben elhúzó kisrepülőgépeket, amik hosszú szövetre festett reklámszövegeket lobogtattak maguk mögött. A vízparti köveken ülő két csinos lány szokatlan látvány volt a strandon. A közöttük lévő ötévesi korkülönbség eltűnt mostanra, hogy Cica tizenhét éves lett. Tenyérynyi sárga bikinijében már igazi felnőtt nő volt, a nyárára kiszőkített göndör haja, csillogó barna szeme, bájos arca hamarosan magára vona a part körül bókászó férfiak tekintetét. Mucus karcsú alakján feszülő csíkos bikini, barna göndör haja, csinos pofija is mágnesként vonzotta a férfiak pillantását. Nem telt el sok idő, és már repkedtek feléjük a megjegyzések.

- Nem kemény a kő lányok? – kérdezte egy ritkuló hajú, pocakos.

- Sellőképzőbe jártok? - jópofáskodott egy magas, barna.

- Kértek egy kis vizet? - indult feléjük a vizet fröcskölve egy szőke, vállas.

A lányok ügyet sem vetettek rájuk, csak az utóbbinak mondta Mucus, hogy „Meg ne próbáld!”, mire a fiú megvonta a vállát, és otthagyta őket. Kis idő múlva egy evezős csónak siklott feléjük, óvatosan kerülgetve a fürdőzőket. Amikor a csónak alja már szinte a homokot súrolta, a benne ülő két fiatal férfi lehorgonyzott előttük, és a fekete göndör hajú, kis bajuszt viselő srác megkérdezte:

- Jöttök csónakázni?

Mucus csak megrázta a fejét, de Cica vidáman visszafelelt:

- Majd holnap!

A csónakban ülő másik, szőke fiú nem szólt semmit. Még egy darabig ringatóztak előttük a vízen, aztán lassan beljebb eveztek. Lassan, lassan, olyan lassan, hogy amikor a lányok rászánták magukat a fürdésre, még akkor is ott volt a csónakjuk a napsütötte vízen, látótávolságban. Mucus már megszokta a fickók lankadatlan figyelmét, nem nagyon törődött velük. Egy éve férjhez ment egy egyetemistához, aki most nyári munkával keresett egy kis pénzt az Utasellátónál, hogy a következő tanévet is ki tudják húzni valahogy, egy keresetből megélve, albérletben. Ezért jött most a férje helyett, a húgával nyaralni. Cicának azonban még eléggé új volt az a nagy érdeklődés, amit a férfiak körében keltett. Lopva bezsebelte az elismerő pillantásokat, és amikor a nővére nem nézett oda, néha egy-egy halvány mosollyal is viszonzta a kedves bókot, ha olyan férfitől kapta, aki tetszett neki. Mind a ketten jó úszók voltak, mélyen beúsztak a csillogó, sima vízbe, egészen az úszáshatárt jelző piros bójáig. Ott játszottak egy kicsit.

Lenyomták a bóját a víz alá, amennyire csak egyesült erővel tudták, aztán elengedték, és gyorsan odébb úsztak a víz színére felcsapódó bója elől.

Nem törődtek a két markáns arcú, izmos sráccal, akik a parttól követték őket még ide is, s nem törődtek a csónakos srácokkal sem, akik még most is a közelükben voltak.

Amikor kifelé kezdtek úszni, a fekete göndör hajú odakiáltott nekik, hogy kiviszik őket, ha akarják. Mucus rá sem nézett, de Cica visszakiáltott neki, ugyanazt, amit a parton is:

- Majd holnap! – aztán rámosolygott a csónakban ülő másik, széles vállú, szőke, hallgatóg fiúra.

Amikor kijebbn úsztak, a két markáns arcú srác is a közelükbe úszott, idegen nyelven kérdeztek valamit, de ők nem válaszoltak.

A sekély vízben aztán megszorodott a kíséretük, mert a két külföldi férfi valamit kiabált az ott labdazsonglőröködő fiúcsapatnak, akik nagy nevetgéléssel csatlakoztak hozzájuk, a fergeteges labdázásukat eddig bámulók nagy bosszúságára. A két lányt tucatnyi, valamilyen szláv nyelven hadaró, vigyorgó fiatal férfi kísérte ki a partra, a nyomukban az őket körülvéző nézősereggel. Szinte kiürült a Balaton, ahogy kiértek a vízből.

A csónakban ülő két fiú most is egészen közeliől figyelte őket. A lányok visszaültek a kövekre, a vidáman fecsegő fiúk mögéjük ültek, feküdtek a parti betoncsíkra, és szemmel láthatóan azt a két társukat ugratták, akik beúsztak Mucusék után a bójáig.

Mögöttük a parton néhányan zsémbes megjegyzéseket tettek a lányokra, akik véget vetettek a megjelenésükkel a jugoszláv kosárlabdacsapat eddigi bravúros labdajátékának a vízben, az őket nézők nagy bánatára.

Mucus nem foglalkozott az egésszel. Cica azért vetett lopva egy-két pillantást a csónakban ülő szőke srác felé, ellenőrizte, hogy látja-e a vajon a nagy felhajtást körülöttük.

Aztán valahonnan a fák közül felharsant egy sípszó, és a kosárlabdások egy perc alatt köddé váltak. Az a csónak azonban egészen addig a lányok közelében volt, amíg el nem mentek a strandról a postára, ahol Mucus férjének az interurbán hívását várták, aki éppen Nagykanizsára vonatozott az Utasellátó büféseként.

Amikor a postáról visszamentek a strandra, a csónak már nem volt ott. Sétáltak a nővérek, a vörösés fényű alkonyatban, aztán egy olcsó strandbüfében megvacsoráztak.

Másnap délelőtt már nem is kerestek helyet a strandon, egyenesen a megszokott helyükre, a kövekre ültek. Végre jól kibeszélgették magukat, mert amióta Mucus férjhez ment nem sokat találkoztak kettesben.

Eközben Cica egyre a vizet fürkészte. Megkönnyebbülten kuncogott, amikor megjelent a csónak a tegnapi két sráccal. Odakormányozták a kis, fehér, kétevezős facsónakot a lányok elé, és a fekete göndör hajú srác bejelentette:

- Holnap van!

Mucus hessegető mozdulattal, flegmán odaszólt:

- Óriási tévedés! Ma, ma van! Majd holnap...

A fekete srác nevetni kezdett, a szőke gúnyos fintort vágott. Cica azonban kérlelően nézett a nővére:

- Légyszi! Csak egy kicsit! Menjünk el velük egy picit csónakázni, úgy szeretném...

Mucus a hűgára nézett, aki csak úgy vibrált a szőke hajával, a napsárga bikiniben. Elmosolyodott, és beleegyezett.

A srácok besegítették őket a kövekről a csónakba, miközben ügyesen távol tartották a meg-megbillenő csónakot a kövek életől. Ahogy beljebb siklottak a vízen, a fekete srác, aki evezett, Mucussal beszélgetett arról, hogy ki honnan jött, hol nyaral Bogláron, meddig lesz itt, és mit csinál amikor nem nyaral.

A fekete göndör srác dolgozott, mint Mucus, a szőke éppen a katonaidejét töltötte, mind a ketten szombathelyiek voltak, és régi barátok. A fekete hajú fiú vállalatának a szakszervezeti üdülőjében nyaraltak, és még három nap volt hátra a két hetes nyaralásukból.

A szőke srác és Cica alig beszélgettek, csak nézték egymást. Aztán minden olyan gyorsan történt. Cica szólt, hogy melege van, és megfürdik, azzal beugrott a vízbe a csónakból. A szőke srác is utána ugrott. Cica azonban nem a csónak körül úszkált, hanem egyenesen tempóban a part felé úszott. A szőke srác egy darabig követte az egyre távolodó Cicát, aztán visszaúszott a csónakhoz, és bemászott. Mucus csodálkozva kérdezte:

- Mi van? Cica hová megy? Mondtál neki valamit?

A szőke srác bosszúsan válaszolt:

- Nem mondtam én neki semmit! Csak úszik kifelé, és nem szól egy kukkot sem...

- Na jó, vigyetek ki engem is, legyetek szívesek!

Ahogy közeledtek a part felé, a fekete srác reménykedve megjegyezte:

- Azért este átmehetnénk Lellére a diszkóba...

Mucus nem is válaszolt neki, Cicát kereste a tekintetével, aki eltűnt a sekély vízben lubickolók sűrű tömegében. Amikor nem látta sehol a hűgát, búcsút intett a srácoknak, és kiugrott a csónakból. A fekete göndör hajú srác még utána szólt:

- Nyolckor várunk benneteket a sorompónál, motorral, ha meggondoljátok magatokat!

Mucus csak bólintott, de nem foglalkozott a meghívással, Cicát kereste, akit sehol sem látott. Nem ült a köveken, a parton sem volt, a büfénél sem találta, már kezdett komolyan aggódni miatta, amikor végre rábukkant a női mosdóban. Szemlátomást rosszul volt, és falfehéren motyogta:

- Azt hiszem nem volt jó a brassói aprópecsenye, amit tegnap vacsoráztam - azzal visszarohant a mosdóba.

Amikor kicsit jobban lett, felmentek a szállásukra, ledőlt a hűvös szobában. Mucus meg elment a patikába, ahonnan egy doboz széntablettával jött vissza.

- Recept nélkül csak ezt adták. Azt mondták, menj el az orvoshoz, ha rosszul vagy...

Cica csak a fejét ingatta, bevett egy széntablettát, aztán ahogy lenyelte, pár perc múlva újra kirobogott a fürdőszobába. Amikor visszament, a nővére aggódva mondta:

- Húha, te aztán jól elrontottad a gyomrodat. Mára azt hiszem vége a programoknak. Ha reggelre sem leszel jobban, kénytelen leszel elmenni az orvoshoz. Pedig a srácok elhívtak estére a lellei diszkóba. Egy kicsit itt hagylak, el kell mennem a postára, mert várom a sógorod mai hívását, ma azt hiszem Miskolcra ment. Feküdj le, próbálj meg aludni egy kicsit addig, hátha jobban leszel! A húga nem válaszolt semmit, csak a fal felé fordult.

Amikor Mucus jó sokára visszaért a postáról, hinni sem akart a szemének. Cica megfürödve, felöltözve várta, még a haját is megmosta, feltette a kedvenc fülbevalóját, ami egy szépen kidolgozott, ezüst szilvavirág volt, a közepén egy csepp tűzzománcsal. Egy kis sminkkel próbálta eltüntetni a sápadtságát.

- Bevettem az összes széntablettát!- jelentette be. A nővére összezsapta a kezét.

- Te megbolondultál? Az egész dobozzal egyszerre bevetted? Miért is csinálsz ilyeneket?

A kishúga párás szemekkel nézett rá:

- Úgy szeretnék elmenni a diszkóba... Olyan rémes volt, amikor rosszul lettem a csónakban... Aztán amikor utánam úszott a, a, a...

- Tamás! Te jó ég, még a nevét sem tudod, és képes vagy ilyen betegen diszkóba menni a kedvéért? Mi lesz, ha összeráz a motor? Le fogod hányni? - Cica, ha lehet még jobban elsápadt.

- Motor?! Ezt nem is mondtad eddig!

- Miért kellett volna mondanom? Eszembe sem jutott, hogy táncikálni akarsz ilyen hót betegen!

A húga lemondóan ingatta a fejét:

- Hát talán a lassúbb számoknál... Feltéve, ha túlélem a motorozást...

- Persze, mert nem is fogsz motorozni, és táncolni sem. A kedvéért elmegyek nyolcra a sorompóhoz, és megmondom, hogy beteg vagy, kimentem a helyzetet, és majd holnap, ha jobban leszel, találkozol vele a strandon.

- Ma úszva menekültem előle, aztán nem megyek el ma este. Holnap, holnap... rám sem néz soha többé, és igaza is van...

- Lehet, hogy nem is jönnek el a sorompóhoz! - próbálta megnyugtatni a hűgát Mucus.

- Hát nem csodálnám a mai eset után! Menjünk el, légy szíves, kérlek, annyira szeretném!

- Na jó! Tudod mi lesz? Én elmegyek a sorompóhoz, ha ott

lesznek a srácok, idejövünk érted. Te addig pihenj szépen, és már ne egyél, ne igyál semmit!

Azzal Mucus készülődni kezdett, csak néha, néha csóválta meg a fejét, de Cica nem látta, mert hanyatt feküdt az ágyon, és a plafont bámulta. Pontban nyolckor ott volt a sorompónál, de a srácok nem voltak ott. Azért várt egy kicsit. Már éppen menni akart, amikor eléje kanyarodott egy MZ. A rajta ülő felcsapta a sisakját, a fekete göndör hajú srác volt.

- Csak egyedül? – kérdezte, de választ sem várva folytatta:
- Azért mi elmehetnénk!

Mucus kényszeredetten mondta:

- Hol van a barátod?
- Ott, ahol a Te húgod!
- A húgom is jön, ha jön a barátod.
- A barátom is jön, ha jön a húgod!

Azzal nevetni kezdtek. Mucus meghagyta a fiút abban a hitben, hogy mind ketten azért nem jöttek el, hátha nem jön a másik...

- Hozom a húgomat!
- Hozom a barátomat! – csapta le a sisakját a fiú, és elrobogott.

Mire a nővérek odaértek a sorompóhoz, már két motor volt letámasztva az út mellett, és mind a két fiú egy-egy sisakkal a kezében várta őket.

Ahogy Cica meglátta Tamást, úgy tűnt, mintha határozottan jobban lenne. Kihúzta magát, egy kis rózsaszín pír színezte meg a sápadt arcát, felcsillant a szeme – mindjárt nem is tűnt betegnek. A lányok feltették a bukósisakokat, a fiúk mosolyogva berúgták a motorjaikat, és Cica magától értetődően ült fel Tamás mögé, amíg a nővére a másik fiú

motorjára ült. Besötétedett, az égbolton felragyogtak az első csillagok. Cicáék motoroztak elől. Mucus, a srác válla felett, aggódva nézte a hűga hátát, de baj nélkül odaérték a diszkóhoz. Ott egy kis vita kerekedett, hogy ki fizesse a belépő jegyeket, de végül Mucus győzött, a lányok fizették ki a sajátjukat.

Már az első számnál elsodródtak a tömegben egymástól. Mucus legközelebb a Rolling Stones tavalyi, 1973-as évi nagy slágerénél, az Angie-nél pillantotta meg Cicáékat, akik egymáshoz simulva lassúztak. Cica cseppet sem látszott betegnek...

Éjfélkor bezárt a diszkó, és a srácok hazafuvarozták őket, azzal, hogy majd másnap találkoznak a strandon.

Mucus háromszor is megkérdezte a hűgát, hogyan érzi magát, de az egyszer sem válaszolt. Lehunyt szemmel ült az ágyán, és valami általa hallott zenére ringatózott.

A másnapi pancsolós, közös csónakázós nap végén a Delta étterembe mentek táncolni a fiúkkal. Cica olyan nevetve, vidáman ropta a Y Viva Espana dallamára Tamással a táncot, hogy a cikázó fényben, versenyt csillogott a szeme a szilvavirág fülbevalójával. Még semmi nem utalt a másnapi katasztrófára. A következő napon nem mentek le a strandra, mert Tamásék aznap mentek haza, és a fiú délelőtt elhívta Cicát sétálni a mólóhoz. Mucus a kertben olvasott, egy nyugágyon. Már dél is elmúlt, amikor Cica feltépte a kertkaput, és futólépésben berohant a házba.

- Mi olyan sürgős Hugi? – kiabált utána mosolyogva a nővére.

Egy perc múlva azonban lehervadt az arcáról a mosoly, mert a szobájuk nyitott ablakán át Cica keserves sírása hallatszott ki. Mucus ledobta a regényt a nyugágyra, és nem vesződött a papucs keresgélésével, mezítláb futott be a szobájukba.

Cica az ágyán feküdt és zokogott.

- Mi van? Miért sírsz? Mi történt? Ki bántott? Szólj meg már, mondj valamit! – tanácstalanul nézte a húga párnába fúrt arcát, és a sírástól remegő testét. Lassan leereszkedett a padlóra, érezte a fa hűvös érintését, ahogy letérdelt. Gyöngéden dörgölni kezdte a síró Cica hátát, mint amikor még kicsi volt, és eltörött nála a mécses. A vigasztalásnak erre a régi, ismerős módjára Cica felült az ágyon. A nővére mellé ült, és fél karral átölelte, hagyta hadd sírja ki magát. Az arcába hulló hajától nem látta a húga tekintetét, aki csak zokogott, és előre, hátra hajlongott, mintha a bánat hullámai dobálnák. Aztán nagy sokára szaggatottan felsóhajtott.

- Tamás? – kérdezte halkán Mucus, mire Cica lehunyta a szemét válaszként, a szempillái közül könnyek szivárogtak.

- Mit csinált? – puhatolózott óvatosan a testvére.

- Elmegy...

Cica felhúzta a két térdét, átkulcsolta őket a kezével, és közéjük fúrta a fejét, miközben a válla újra rázkódni kezdett a zokogástól. Mucus semmit sem értett.

- De hát tudad, hogy ma elmennek. Lejárt a szabadságuk. Tamásnak estére a laktanyában kell lennie. – Tanácstalanul nézett a síró Cicára. Az lassan felemelte a fejét, a nyitott tenyere hátuljával megdörzsölte a szeme alját.

- Nem akar velem többé találkozni, levelezni sem. Azt mondta, hogy nincs értelme... - mondta csukladozva. Azzal újra lehajtotta a fejét, és csendesen sírni kezdett. Mucus elnyomott egy halvány mosolyt. A szerelem már csak olyan, mint az időjárás. Egyik nap ragyog, a másik nap borús.

- Te mit mondtál? – kérdezte suttogóra fogott hangon, ugyanúgy, mint amikor gyerekkorukban a titkaikat osztották meg egymással.

Cica önkéntelenül is viisszasuttogott:

- Semmit! Olyan rosszul esett, hogy nem tudtam megszólalni, csak otthagytam a mólón – azzal eltakarta az arcát a két kezével.

A nővére megnyugtatón mondta:

- Ügyes kislány!

Cica duzzadt arcát a nővére felé fordította, és értetlenül kérdezte:

- Miért lennék ügyes?

- Mert nem ott sírtál. Mert nem könyörögtél neki. Mert nem mondtál ellent neki. Így még el tudsz tőle búcsúzni...

Cicát meglepte a gondolat:

- Hogy neki sírjak? Hogy könyörögjek?

A nővére tettetett rémülettel mondta:

- Meg ne próbáld! - aztán gyöngéden átölelte a kishúgát, és együtt érzően mondta:

- Nem kell, hogy vége legyen, ha nem akarod...

Cica szaggatottan felsóhajtott, és lemondóan intett:

- Emlékszel? Magas és erős. Nem tudom túsul ejteni, vagy efféle...

Mucus kuncogni kezdett, és Cica egy kis idő után vele kuncogott, bár a szeme sarkából időnként útnak indult egy-egy könnycsepp.

A nővére végigsimított az összekócolódott haján, és megállt a keze az ezüstvirág fülbevalónál.

- Nem bánnád, ha elveszne az egyik fülbevalód? – kérdezte Cicától.

Cica sértődötten visszakérdezett:

- Meg vagy te bolondulva, hogy most ezzel jössz?
- Dönts el te! – azzal huncutul elmosolyodott, és lefogta Cica kezét, ami már elindult, hogy megcibálja a haját.
- Az lenne a terv, hogy most megmosakszol, órákig locsolod magadat a hideg vízzel, hogy emberi formája legyen a sírós fejednek. Én addig hozok egy hideg kólát, azt megiszod, megnyugszol, kicsinosítod magadat. Aztán átmész Tamásék üdülőjébe, megmondod neki, hogy elnézést kérsz, amiért otthagytad a mólón. Átgondoltad azt, amit mondott, és te is úgy látod, hogy igaza van, nincs értelme tartani a kapcsolatot...

Cica szeme tágra nyílt, és szinte üveges lett a könnyektől, elernyedtek az izmai, összekuporodott, és néhány tompa, rövid hang tört fel a torkából. Mucus gyorsan folytatta, mielőtt újra kitör rajta a gyászos jajveszékelés.

- Miközben szépen elbúcsúzol tőle, és megköszönöd a kellemes napokat, az egyik ezüstvirág fülbevalódat ügyesen becsúsztatod a táskájába. Már biztosan összepakolt, és te úgy helyezkedsz, hogy ezt ne vehesse észre, miközben kedvesen elbeszélgetsz vele. Rendes fiúnak látszik ez a Tamás. Ha megtalálja a fülbevalódat a táskájában, vissza fogja küldeni. Írni fog neked. Te meg majd válaszolsz neki. Magányosak a fiúk ott a katonaságnál. Várni fogja majd a leveledet, és örülni fog neki...

Azonban, hogy ezt megtehesse meg kell adnod a címedet. Ezért nem szabad most elárulni magadat, csak szépen barátként búcsúzz el tőle, és így add oda a címedet, ha mégis írni támadna kedve, vagy Pesten jár...

Cica le nem vette a szemét a nővéréről. Abbahagyta a sírást, kihúzta magát, kipirult az arca. Mucus folytatta:

- Légy ügyes! Meg tudod csinálni! Adj még egy esélyt Tamásnak! Indulás mosakodni!

Cica lehuppant az ágyról, és a fürdőszoba felé indulva megpuszilta a nővérét.

- Kérem azt a hideg kólát! Naná, hogy meg tudom csinálni!
- bátorította saját magát.

Egy félóra múlva elszántan elindult Tamáshoz, a fülében az ezüstvirág fülbevalókkal. Amikor nagy sokára visszajött, már csak az egyik volt a fülében.

- Na mi volt? Hogy ment? – faggatta a nővére.

- Jól, egész jól. Csak a táska már fönn volt a motoron, és be volt cipzárazva.

- És akkor mit tudtál csinálni? – kerekedett el Mucus szeme.

- Elküldtem egy pohár vízerért, amíg beletettem a fülbevalót – somolygott Cica.

Mucus elkapta a húga mind a két kezét és le-felugráltak, miközben nevetve azt kántálták:

- Elmentek a Béniék hurrá, hurrá!

A maradék nyaralásuk picit szomorkás, picit várakozós volt. Sokat latolgatták, hogy mit válaszoljon majd Cica Tamásnak, ha visszaküldi az ezüstvirág fülbevalót, azonkívül, hogy megköszöni. Barátságos is legyen a levele, meg érdekes is, hogy a fiúnak kedve legyen folytatni a levelezést, hogy mégis akarja tartani vele a kapcsolatot.

Amikor a következő nyáron Tamás feleségül vette a frissen érettségizett Cicát, a menyasszonya az esküvőjükön az ezüstvirág fülbevalóját viselte.

A történet 1974-ben játszódik.

Vízválasztó

Vali a Margitszigeten állt, Szent Margit kis kápolnája előtt. Néhány perccel ezelőtt még a kolostor romjai között fogócskázott a gyerekeivel, akik nem is tudták, hogy ő már nem vesz részt a játékban. Hallatszott a nevetésük, és a fák között néha megpillantotta a kislányát, és a kisfiát, amint sebesen szedik a lábaikat a régi falak körül.

Őt valami idevonzotta.

Állt a rács előtt, és nézte a fiatal nő képét a kápolna falán. Hófehér ruhája keretezte, halvány, szelíd arcát, hatalmas őzike szemeit, amik mintha egyenesen az ő tekintetébe mélyednének. Nem volt vallásos, de most megragadta a hely hangulata.

A zöldellő fák őrt álltak a vöröstéglás kápolna körül. A fák, a föld, a park növényeinek illatába belekeveredett a szentély rácsa mögötti vázákban levő színes virágok illata. Meglepődve nézte a sok virágot. Vajon kik hordták ide őket? Vajon hogyan tették be a rács mögé? A kápolna falán rengeteg tábla függött: kisebbek, nagyobbak, márványból, műkőből, fémből. Mindegyiken hálás sorok Szent Margithoz, köszönet a segítségéért. Felgyógyulások emlékére, teljesített vágyak emlékére, köszönetek a régen várt gyermek megszületéséért. Vali meghatottan olvasgatta őket.

Ez a királylány, aki vallásos önsanyargatással, és a másokért való önzetlen szolgálattal töltötte rövidke életét, mekkora csodatevő. Rámosolygott a képre, és úgy érezte, mintha a mosolya évszázadokon átívelne, mintha a szentté avatott fiatal nő rokonszenves, vonzó lényéből itt maradt volna valami. Belenézett a nagy, barna szemekbe, amik figyelmesen néztek rá, aztán összetette a két kezét, mint Szent Margit a festményen.

- Kedves Margit! Tégy csodát! Olyan kicsi a lakásunk, hogy nem férünk el a két gyerekkel, pedig még nagyon szeretnénk egy harmadik babát is. Nincsen pénzünk nagyobb lakásra. Egy csoda kellene ahhoz, hogy nagyobb lakásunk legyen. Segíthetnél...

Csend volt körülötte, a magasban feltámadt a tavaszi szél, susogtak a falevelek. Ropogott az avar, mintha valaki közeledne. Vali egy pillanatra zavarba jött, körülnézett, de csak egy kis feketerigó neszezett a fák közt, a tavalyi avarban kapirgált, és kíváncsian nézegette őt.

Vali észrevett egy fém perselyt a rács mögött, előtte egy kis tábla köszöntö az adományokat. Elővette a pénztárcáját, és megnézte a tartalmát. Hazafelé menet a Szigetről, a boltba készült, vásárolni néhány dolgot. Egy ötezres lapult a pénztárcájában, meg némi apró. Kivette az ötezrest, és összehajtva átdugta a rácson, bele a fémperselybe. Felnézett a festményre, és úgy látta, mintha mosolyognának azok a szemek abban a gyermeki bájú fiatal arcban...

- Anya! Anya! Hol vagy anya?! – kiabált a kislánya.

A feketerigó felrebent, és elszállt. Vali a fák közötti kis ösvényen futva sietett a gyerekekhez.

- Szomjas vagyok, anya! – szaladt hozzá a kis, három éves Borika, amikor meglátta.

Vali otthon főzött gyümölcsteát vett elő, a régi gyerekkosztra akasztott táskából. Töltött belőle egy kispohárba, és a gyerek kezébe adta, akinek piros, maszatos arcocskája majd kicsattant a futkosástól. Az öt éves kislány, Csaba hátulról átölelte a térdét:

- Megvagy mama! – nevetett ravaszul, és a térdei közé fúrta a fejét.

- Én is kérek teát! – állt eléje várakozón.

Megitatta a gyerekeket, és még bújócskáztak egy darabig a romok között.

Hazafelé egy pillanatra megtorpant a bolt előtt, aztán legyintett, és továbbmentek. Fejben sorra vette, hogy mi van otthon, miből tudna vacsorát készíteni a családnak. Van liszt, néhány tojás, csinál egy tojásos nokedlit. A zöldségesnél vett hozzá salátát.

Este, amikor ágyba került, azon gondolkodott, hogyan fogja kigazdálkodni az ötezer forintot. GYES-en volt a kislányával, nagyon be kellett osztania a pénzüket, komoly fejtörést okozott neki a Szent Margitnak adományozott összeg.

A szemébe sütött a hold. Megfordult, hogy ne zavarja a fény, beletemette az arcát a párnájába. Hallgatta a férje csendes szuszogását, és a zajt, ahogy a kisfia megfordult a kiságyában, amit már alaposan kinőtt. Rettentően fáradt volt, elaludt mielőtt megtalálta volna a megoldást.

Reggel aztán szembenézett a valósággal, kiszámolta mennyit költhet naponta, hogy kijöjjenek a hó végéig. A csekély összeget látva hosszasan törte a fejét a napi menün. Eltelt a hónap, eltelt a következő is. Már kezdett megfélelkezni Szent Margitról, és az adományról. Egyik nap, karján a kislányával, felfelé ment a lépcsőházban, amikor megszólította a szomszédasszonya:

- Valika! Beszélni szeretnék magával. Jöjjön át hozzám egy kicsit, ha lesz ideje! Én itthon vagyok egész nap, bármikor átjöhet.

- Jó napot Rózsika néni! Most is bemehetünk, ha megfelel...- válaszolta. Letette a kislányát, és beléptek az övékéhez hasonlóan kicsi, egyszobás lakásba. A konyhában ültek le. Rózsika néni egy tányér pogácsát tett az asztalra. Borika rögtön felmászott a székre, és a pogácsáért nyúlt. Rózsika néni elgondolkodva felhúzta, majd leejtette a vállát, aztán sóhajtott egyet, és belekezdett:

- Holnap leszek nyolcvankét éves – mondta és várakozóan ránézett.

- Hát ez nagyszerű. Jó alkalom egy kis mulatságra – mondta kedvesen Vali.

- Előbb-utóbb eljön az idő, amikor képtelen leszek ellátni magam. Margit lányom mindig nyúz, hogy költözzek hozzá, de én megszoktam, hogy magam vagyok. Akkor kelek, fekszek, amikor jól esik. Akár egész éjjel fenn vagyok, ha nem megy az alvás... Margit is régóta megözvegyült, neki is megvannak a maga szokásai... Jobb lenne külön, de mégis együtt...

Vali a rá váró nagy halom vasalnivalóra gondolt, meg a vacsorafőzésre, de nyugodtan ült. Figyelmesen várta, mit is akar a szomszédja. Rózsika néninek a figyelmes hallgatástól megjött a bátorsága, és belevágott a közepébe:

- Szeretné a lányom megvenni a maguk lakását, itt mellettem.

Vali felkapta a fejét, és hitetlenkedve rábámult:

- Megvenni? A mi lakásunkat? – egyet sóhajtott, majd folytatta:

- Mi nagyon szívesen eladnánk, mert nagyon szűken vagyunk a két kicsivel, de – nyelt egy nagyot – nincsen pénzünk nagyobb lakást venni.

Rózsika néni következő szavaitól szinte kővé vált a meglepetéstől:

- Arra gondoltunk a lányommal, hogy tulajdonképpen olyan csereféle lenne. Ő egy ötvennégy négyzetméteres, kétszobás lakásban lakik, fenn a negyedik emeleten. Régi, magas, körfolyosós házban, nincsen lift sem. A szobaablakok a szomszéd ház tetejére, meg az égre néznek. Szép világos az igaz, de a kilátás nem valami festői, a kéményekre meg a háztetőn a galambokra látni. Maguk

még fiatalok, bírják a lépcsőzést, a cipekedést a magas emeletekre... Odaköltözhetnének, ő meg ide, a maguk lakásába. Egy csapásra megoldódna minden! Mindenki jól járna! – Rózsika néni kutatóan nézett rá.

Vali megköszöri a torkát, de így is remegett a hangja, amikor megkérdezte:

- Mégis, mennyit kellene ráfizetnünk?

A lakások piaci értékéhez képest nagyon méltányos összegtől, a három millió forinttól, amit a szomszédasszonya mondott, majd leesett a székről.

- Hát, nem hiszem, hogy menne...- suttozta szinte maga elé. Rózsika néni nem is hallotta meg.

- Vegyenek fel kölcsönt, majd visszafizetik! Menjen vissza dolgozni, már úgys óvodában a helye ennek a nagylánynak! – rendezte el a dolgokat, a saját szája íze szerint, egy perc alatt.

Valinak hirtelen mehetnékje lett. Felállt a székről, s kézen fogta Borikát, aki még az utolsó pillanatban megszerzett egy pogácsát a tányérról. Hangosan azt mondta:

- Megbeszéljük a férjemmel. Aztán majd megmondom, hogy mire jutottunk... csókolom...

Még a folyosón is hallotta, hogy a szomszédasszonya egyre mondja a magáét:

- Szép, nagy lakás, jól járnának vele. Igaz, hogy festetni kell, meg cserépkályha van...

Amikor Vali becsukta maga mögött a lakásuk ajtaját, csak akkor mondta:

- Álmodozás az élet megromtója...

Megmosta a kislánya kezét, amikor megszólalt a mobilja. Bea, a barátnője hívta izgatottan:

- Szia Vali! Üresedés van Pityuéknál, most be tudná vinni a férjedet hozzájuk, a gázszolgáltatóhoz, ha gyorsan tud menni! Maximum egy hónapot tudnak rá várni! Mi a helyzet most a munkahelyen?

- A szokásos. Folyamatos leépítések vannak. Már mindenki kész idegroncs, azt számolgatja, hogy mikor kerül rá a sor...

- Akkor beszéljétek meg gyorsan, hogy jelentkezik-e a megüresedett állásra! Bármilyen válasz, hívja fel Pityut egy napon belül! Na szia, most rohannom kell, mert késésben vagyok. –köszönt el a barátnője.

Vali gépiesen odakészítette főni a zöldbablevest, majd elővette a vasalóvalót. Amíg vasalt azon gondolkodott, hogy máskor évekig nem történik semmi... Most meg egy ajánlat a lakásukra, egy másik a férjének új munkahelyre... Érezte, hogy valahogy összefüggnek a dolgok, de nem látta át hogyan.

Amikor bevitte a szobába a vasalt ruhát, egy feketerigót látott kinn, az ablakuk előtt levő fán. Befelé nézegetett a szobába, mintha csak őt nézte volna.

A férje, Gyuri hozta el ma Csabit az óvodából, így Borikával még palacsintát is sütöttek a családnak a vacsorához. Nem is vette észre, hogy a szokottnál később ért haza a férje a gyerekekkel. Azt azonban rögtön meglátta rajta, hogy valami nagy gond nyomasztja. Szinte nem is nézett rá. A levest úgy ette, mint aki nem is tudja, hogy eszik, palacsintát meg nem kért. A homlokán, a szeme között egy mély ránc keletkezett tegnap óta, a száját keskeny vonallá szorította össze. Fürdés és mesélés után, Vali lefektette a gyerekeket, aztán kiment a konyhába a férjéhez.

- Mi a baj? – kérdezte gyengéden tőle.

- Felmondtak ma nekem is... - válaszolta a férje olyan halkán, hogy az asszony alig hallotta. Mielőtt válaszolhatott volna, a férje folytatta:

- Még szerencsére érvényben van a kollektívszerződés, pedig évek óta fel akarta a cég bontani. Mivel pályakezdő korom óta itt dolgozom, igaz, hogy most kapok egy nagy összeget, de aztán mi lesz, ha elfogy... Vali megragadta a férje kezét, és izgatottan kérdezte tőle:

- Mennyit kapsz? Mennyit?

Gyuri megdöbbenve nézett rá:

- A felmondási idő, a végkielégítés és a szabadságpénz lesz vagy huszonnégy hónap összesen. Az hozzávetőleg bruttó hat millió forint, nettóban körülbelül a fele.

Vali hangosan, boldogan nevetni kezdett, még azzal sem törődött, hogy a gyerekeket aludni tette. A férje biztos volt benne, hogy a takarékos, józan feleségének elment az esze a csapástól, ami érte őket. Már kezdte is mondani, hogy ez a pénz nem lesz sokáig elég, mert a rezsi, a kiadások hamar elviszik. Vali azonban a szájára tette a mutatóujját, és mosolyogva mondta:

- Mind a kettőtöknek van már helye! Neked is, és a pénznek is. Neked Pityuéknál kínáltak éppen ma munkát. Bea telefonált délután, hogy üresedés van a férje cégénél, és Pityu bevisz. Ha akarod, rögtön kezdhetsz. A pénznek is megvan a helye, nagyobb lakásba költözünk! Gyuri arca kisimult, a homlokáról eltűnt a mély ránc, a szája telt lett, és nevetős.

- Máris hívom Pityut! – mondta, és addig nem nyugodott, amíg saját fülével nem hallotta, hogy akár máris kezdhet az új munkahelyén. Aztán sajnálkozva nézett Valira, mint aki nem akar ünneprontó lenni:

- Nézd, én nem hiszem, hogy ez a pénz elég lenne egy nagyobb lakásra. Ezért a lakásért maximum tíz millió forintot kaphatunk, egy nagyobb lakás nem hiszem, hogy kijönne tizenhárom millióból. Kölcsönt meg nem adnak egy új munkahelyesnek, de nem is szeretnék felvenni.

Vali csak huncutul mosolygott:

- Már van vevőnk, és megvan az új lakásunk is, amire elég lesz a pénz.

Azzal mindent elmesélt tövéről-hegyére a férjének, a szomszéd néni ajánlatáról. Még sokáig üldögéltek azon az estén a konyhában, alaposan megbeszélték a váratlan fordulatokat, és ámultak a szerencsén, ami ilyen szépen összehozta a dolgokat.

Az a keserűen induló nap, ami Valinak a kényszerűségből elszalasztott jó lehetőséget, Gyurinak a félelmetes reménytelenséget ígérte, végül vízvázasztó lett az életükben. Kijutottak a szűkösségből egy tágasabb otthonba, és új lehetőségek nyíltak meg előttük.

Amikor elmentek megnézni Margit néni lakását, a saját zuglói huszonhét négyzetméteres lakásuk után, a ferencvárosi ötvennégy négyzetméteres lakást óriásinak látták. Margit néni szabadkozott, amíg körbevezette őket. A lakás évtizedek óta nem volt karbantartva. A piszkos falakról hámlott a festék, a konyhában csak falikút volt. Minden elhasználódott, tönkre ment.

- Varrodában, szalag mellett dolgoztam egész életemben, kicsi a nyugdíjam, megélni is alig lehet belőle, nem tellett karbantartásokra. – mondogatta újra meg újra, minden helyiségben.

Az arcukat nézte, reménykedve, hogy nem riasztja el őket a látvány. Margit néni azokat a bútorokat is nekik ígérte, amiket nem akar, vagy nem tud majd elvinni a kisebb lakásba. Valiék hallgatagon szemlélődtek, ahogy előre megbeszélték. Gyurinak szinte viszkedett a tenyere, úgy szeretett volna mindjárt nekiállni, szerelni, javítani, festeni. Azonban hallgatott. Nem akarta, hogy Margit néni a lelkesedését látva, esetleg feljebb vigye a lakás árát. Alig várta, hogy elintézzék a hivatalos részt, és költözzenek.

Azért beletelt, vagy három hónapba, amíg eljött a költözködés napja. A bútorokért cserébe, Margit nénit is ők költöztették.

A gyerekeket reggel elvitték Gyuri szüleihez. Ők pedig, baráti segítséggel hurcolkodtak egész nap, az elképesztően magas emeleteket járva.

Este lett, mire minden holmijukat felvitték az új otthonukba. Ősz elején jártak, hideg volt a lakásban, mert egész nap tárva-nyitva volt az ajtaja, a költözködés miatt.

- Hú, de hideg van, meg kell itt fagyni - vacogott Vali kimerülten.

- Sajnos nincs még tüzelőnk, nem tudunk begyújtani - tárta szét a kezét a férje.

- Legalább ezt a sok szemetet tüzeljük el, amit Margit néni itt hagyott a szoba közepén - mutatott Vali a régi újságokból, kiselejtezett papírokból, szakadt könyvekből, és ruhákból, megfakult fényképekből álló hatalmas kupacra, ami a nagyszoba padlóján tornyosult.

- Na jó, legalább nem kell levinni a kukába.- egyezett bele Gyuri, és belemarkolt a papír kötegbe. Belegyömöszölte a cserépkályhába, és meggyújtotta. Vali esdeklően nézett rá:

- Hadd csináljam én, majd megfagyok!

Azzal átvette a tűz táplálását a férjétől. A férje kiment a konyhába, hogy megegye a felesége által összekészített vacsoraszendvicseket. Vali meg szorgalmasan rakta a cserépkályhába a szemetet. A lángok vidáman körbenyaldosták, majd felfalták a lomokat. Egyre kisebbedett a halom.

Talán már a felét is eltüzelte, amikor a következő adagot felemelve egy banki borítékot látott meg a holmik között. A boríték valamivel alaposan ki volt tömve. Nagyon vastag volt.

Az asszony hagyta széthullni a kezében tartott újságokat, és kíváncsian nyúlt a keskeny borítékért, amit az ő bankjuk logója díszített. Kinyitotta a borítékot, és nem akart hinni a szemének. Dugig volt húszezres bankókkal. Nagyot kiáltott:

- Gyuri! Idenézz mit találtam a szemét között! Gyere gyorsan! – remegő kézzel, kihúzta a pénzt a borítékból, és számolni kezdte. A férje megkövülve állt az ajtóban, és nézte, ahogy egyre-másra szaporodnak a százezres bankjegyhalmok.

- Három millió forint. Ó Istenem! A pénz, amit tőlünk kapott Margit néni a lakáscseréhez...- jelentette a végeredményt a felesége.

- Jaj! Mi lett volna, ha nem így nyúlok bele a halomba, és beledobom a tűzbe a szemét között a pénzt! Elégett volna! Nem is tudtuk volna! Ó! Margit néni előbb-utóbb rájött volna, hogy nincsen meg a pénz! Talán arra is, hogy itt maradt! Mit gondolt volna rólunk?! Azonnal felhívom, hogy ne aggódjon! – azzal Vali már vette is a telefonját, hívta az asszonyt. Hosszasan várakozott, de nem járt sikerrel a hívás, a hívott fél nem volt kapcsolható.

- Kikapcsolta a telefonját. – állapította meg Vali – biztosan elfáradt a költözésben, és már lefeküdt.

- Bolond vénasszony! – mondta Gyuri – Képes volt a szemét közé tenni a pénzt. Megérdemelné, hogy megleckéztessük! Jobb is, hogy nem tudta felhívni! – a férfi szeme izgatottan csillogott a vaskos bankjegyeket látva a padlón.

- Mire gondolsz? Mi az, hogy megleckéztetni? – húzta fel a szemöldökét Vali rosszállóan. Azonban a férje nem szólt semmit, csak visszament a konyhába. Vali összeszedte a pénzt, visszarakta a borítékba, és a táskájába tette a borítékot. Megtömte a kályhát a padlón heverő szeméttel, de most már óvatosan csinálta, átnézte, amit a kályhába rakott. Azonban nem talált már semmi értékeset.

Mire végzett, egy kicsit átlangyosodott a cserépkályha. Jólesően nekidőlt, majd fogta a telefonját, és küldött egy SMS-t Margit néninek. „Megvan a pénz, itt maradt, holnap elviszem.”- írta az asszonynak. Ő is evett, aztán megmosakodtak, és lefeküdtek. Az ágyban Gyuri odabújt hozzá, átölelte, és a fülébe súgta:

- Mi lenne, ha megtartanánk a pénzt? Mindenre telne... A felújításra, a még szükséges bútorokra, vehetnénk egy autót is, kéz alatt... - a hangjából vágyakozás csendült.

Vali megmerevedett a férje ölelésében. Hirtelen szavakat sem talált, annyira megdöbbsent.

- Ugye nem gondolod komolyan? – kérdezte, de a férje nem válaszolt. Olyan fáradt volt az egész napi cipekedéstől, hogy egy perc alatt elaludt.

Másnap korán reggel csörögni kezdett Vali telefonja. Az ágyban ülve, álmosan dörzsölte a szemét, el nem tudta képzelni, ki hívja már hajnalban. Csak nincs valami baj a gyerekekkel? - aggódott. A kijelzőn látta, hogy Margit néni telefonál, megkönnyebbülten mosolygott.

- Valikám! Elolvastam az üzenetét, de nem értem! Milyen pénz van meg? – kérdezte értetlenül az asszony. Vali csodálkozott:

- Nem is tetszett még észrevenni, hogy itt maradt a pénz, amit az ügyvédnél adtunk. A hárommillió forint, a különbözet.

- Ej, dehogy maradt ott, betettem a barna kistáskámba. Egészen biztos. Tartsa egy kicsit Valika, meg is nézem... - azzal hallani lehetett, hogy leteszi a telefont valahová, és pakolászik, keresgél. Aztán újra beleszólt a készülékbe:

- Na, itt is van a táska. Beletettem a pénzt, még ott az ügyvédnél, azóta sem vettem ki belőle - mondta nyugodtan.

- De hát hol van? Hová lett? – kérdezte egy pillanat múlva vékonyka hangon, megriadva.

- Itt maradt, itt tetszett hagyni – válaszolta Vali, és már mondta is tovább megnyugtatóan:

- Mégis csak kikerült az a pénz a táskából, mert itt találtam meg véletlenül a sok lim-lom között, amit a nagyszobában tetszett hagyni. Megvan, mind az utolsó fillérig, ne tessék aggódni! Még ma elviszem Margit néninek. Margit néni elsírta magát:

- Nem is értem hogyan történhetett... – hüppögte a telefonba. A nagyszobában? A lomok között? Hogy lehet ez?

- Hát az számomra is rejtély, de a fő az, hogy megvan. Tessék megnyugodni! – mondta mosolyogva Vali.

- Még jó, hogy nem dobták ki véletlenül – aggódott utólag Margit néni.

- Hát igen. Kész csoda, hogy megtaláltuk, mert nem számítottunk rá, hogy valami értékes is van a szemét között – hagyta rá Vali.

- Még délelőtt elviszem. Gyuri is jön velem, felszereli a könyvespolcokat, ahogy megígérte. Csókolom! Tíz körül ott vagyunk.

Gyuri hanyatt fekve a koszos plafont nézte, amíg Vali telefonált. Most megszólalt:

- Nem is mondtad neki, hogy majdnem elégetted!

- Minek idegesítem? Még a végén rosszul lesz! – válaszolta Vali. Kutatva nézett a férjére:

- Mondd, te komolyan gondoltad azt, amit az este mondtál?

A férje kényszeredetten nevetett:

- Talán egy kicsit, igen. Sok pénz nekünk három millió forint. Rengeteg. Megszédíti az embert a mohóság, ha ennyi

pénzt lát a szobája parkettáján, feltornyozva. Elgondoltam, hogy mi mindent vehetnénk a talált pénzből... Milliomosok lehattunk volna...

Kicsit hallgatott, megdörzsölte az állát, majd a felesége keze után nyúlt.

- Te azonban szerencsére nem vagy egy megszédülős fajta... Nem is helyes egy szegény öreg néninek kárt okozva pénzhez jutni... Biztos voltam benne, hogy azonnal írtál egy SMS-t neki.

Vali elmosolyodott, és visszafeküdt az ágyba.

- Azért van, amikor engem is lehet szédíteni. - Azzal hozzábújt Gyurihoz.

- Használjuk ki, hogy nincsenek itt a srácok! Avassuk fel az új lakást!

Odakinn már teljesen kivilágosodott. A szemben levő háztető ereszének a szélére szállt egy feketeterigó, benézett a függönytelen, magas, piszkos üvegű ablakon, és énekelni kezdett.

Amikor kilenc hónap múlva kislányuk született, Vali a Margit nevet adta neki.

A történet 2010-ben játszódik.

Teaszertartás

Lívia nem szerette a teát. Gyerekként gyakran volt beteg, és lázasan iszonyú szomjúság gyötörte. Valami hűvösre, valami savanykásra vágyott, amit nagy kortyokban nyelhet, enyhülést szerezve forró testének.

Azonban enyhítő ital helyett anyjától mindig teát kapott. Tűzforró, fekete, sűrűre főzött orosz teát, rengeteg cukorral. Még a bögrét sem volt képes megfogni, olyan forró volt a tea. Égette a kezét, égette a száját, rémes íze volt, ami akkor sem javult, ha végre kihűlt a tea.

Hiába kért bele citromot, a citrom sem tudta elnyomni a rengeteg cukrot és a fekete tea semmihez sem hasonlítható füstös, rossz ízét.

Amikor felnőtt, összerázkódott, ha csak a teát megemlégették előtte.

- Én csak akkor iszom teát, ha másokat már a mentő viszi a kórházba! – viccelődött, ha valaki teával kínálta. Évek teltek, múltak és a teához való viszonya nem változott. Csak akkor ivott teát, szigorúan cukor nélkül, és egészen világosan, ha olyan náthás volt, hogy nem érezte az ízeket.

Az azonban, hogy egyszer majd naponta fog teázni, legvadabb elképzeléseiben sem szerepelt. Egy vidám tavaszi nap változtatott meg mindent.

Az a nap is úgy indult a munkahelyén, mint annyi másik. Egy gyors üdvözlés, amikor az irodába belépett, mindazoknak, akik már a hatalmas egy légterű helyiségben szétszóródva az asztalaiknál ültek, bár még több mint egy óra volt hátra a munkaidő hivatalos kezdetéig. Egy kis kutatás a parányi konyhában, hátha Géza a házas kontrollingos már megfőzte az első adag kávéját. Egy kávézás az éppen akkor érkezőkkel.

Később sem történt semmi különös, csak betódult az ajtón a divatos könyvvizsgáló cég fiatal csapata, hogy elvégezze a szokásos táblázatok kitöltését, amit elvárt a sohasem látott könyvvizsgáló, ahhoz, hogy aláírásával hitelesítse a cég mérlegét.

A csapatot, mint minden alkalommal, most is egy új fiú vezette. A véletlen, vagy a sors úgy hozta, hogy Livia kifelé tartott az irodából, és amikor az ajtóhoz ért, éppen akkor lépett be az irodába Laci, a csapat vezetője. A tekintetük összekapcsolódott és Livia olyan megmagyarázhatatlan és semmihez sem fogható örömet és vidámságot érzett, hogy mosolyogva bölintott a fiúnak, és szinte tánclépésben ment el mellette.

Azon meg sem lepődött, hogy visszatérése után pár perccel Laci már mellette ült, és felvázolta milyen feladatokat fog a csoport elvégezni ezen a héten. Livia álmából ébresztve is tudta milyen adatok kellenek a vizsgálathoz, így inkább a fiú hangjának muzsikájára figyelt, a kedves arcát nézte, a kézmozdulatait figyelte. Nagyon tetszett neki az, amit látott, és belepirult, amikor a fiú megkérdezte:

- Minden rendben? Kezdhetjük?

- Igen, igen persze! – mondta lelkesen, de nem mozdult. Laci játékosan felhúzta a szemöldökét, és elnevette magát.

A vidámság egész nap velük maradt, és késő este, amikor elment a fiú, Livia még akkor is feldobva rendezte az anyagokat, amire másnap szükség lesz. Alig várta, hogy reggel legyen.

Másnap a szokottnál is gondosabban öltözött, kicsit kifestette magát, egy új frizurába tűzte fel a haját és dobogó szívvel várta a fiút.

Aztán egy kolléga lefoglalta őt egy ÁFA problémával, és nem vette észre, amikor végre megérkezett a csoport. Laci egyszer csak ott állt mellette, és ahogy megszólalt, Livia

olyan sugárzó arccal nézett fel rá, hogy a fiúnak önkéntelenül is mosolyognia kellett.

A napok repültek és közeledett a péntek, az utolsó nap, amikor még náluk dolgoznak a könyvvizsgáló cég emberei.

Livia kíváncsian várta, hogy Laci mond-e neki valamit ezen az utolsó napon. Esetleg randevúra hívja... moziba, színházba... vagy koncertre...

Reménykedve nézegette a fiút, amikor úgy gondolta, hogy az nem látja. Még sohasem tetszett neki ennyire senki.

Azonban ami történt, arra nem volt felkészülve.

Teltemült a péntek, és csakis hivatalos dolgokról esett szó, mint addig minden nap... Eljött a nap vége is, és Laci semmi személyeset nem mondott neki. Livia arcán a tündöklő mosoly egyre halványodott, egyre fogyatkozott, ahogy a fiúra nézett.

Amikor Laci tökéletes hivatalossággal elbúcsúzott tőle, úgy érezte, hogy soha többé nem süt ki már a nap. Ahogy becsukódott mögötte az iroda ajtaja, mintha kihúzták volna a lába alól a földet, úgy rogyott le a székére.

Automatikusan pakolni kezdte az íróasztalán kupacokba álló irathalmokat vissza a helyükre. A fogyatkozó az iratok között, egyszerre csak feltűnt neki egy kis világoszöld boríték, ami a naptárjának támaszkodva álldogált. Gondolkodni kezdett, hogy mi lehet az, és mikor is tette oda, de nem jutott az eszébe.

Felvette a borítékot és megnézte a kézzel írt címezést: Lendvay Livia részére. Feladó nem volt rajta, sem postabélyeg. Feltépte a borítékot és egy fényes fehér kartonlap került elő belőle. MEGHÍVÓ olvasta az egyik oldalán.

Megfordította, és olvasni kezdte:

T. Pandur Judit A varázsszavak

„Szeretettel meghívlak 2008. március 18-án, délután négy órára

TEASZERTARTÁSRA

Kiss László

Cím: Budapest, XIV. Telepes u. 405. II. emelet 4.”

Egyszerre támadt kedve nevetni és sírni. Igen, igen nevetni, hiszen a borítékot Laci hagyta itt neki! Találkozni akar vele újra! Randevúra hívta őt!

És igen, igen sírni, hiszen utálja a teát. Nem lehet igaz, hogy pont egy teaszertartásra hívja! Egyáltalán mi az ördög az a teaszertartás? Hát ilyen nincs! Nem kell csak egy napot várnia, hogy megtudja, hiszen holnapra szól a meghívás. Livia hazafelé menet egyre azon morfondírozott, hogy most mit tegyen. Ahogy azonban maga elé idézte Laci mosolygó arcát, elhatározta, hogy megissza azt a teát, amit a fiú feltálal neki, ha belehal is.

Másnap már kora reggel felpattant a szeme, annyira várta a találkozást, ezúttal az irodán kívül, és annyira félt is tőle. Hogyan fogja palástolni, hogy utálja a teát, el sem tudta képzelni.

Ezek szerint Laci nagy tearajongó lehet...- gondolta.

Teaszertartás? Na, ennek azért utána nézek, ugrott ki az ágyból és még hálóingben a számítógéphez ült. Beírta a keresőbe a szót, és olvasni kezdte, hogy mit hoz fel a GOOGLE.

Belefeledkezve olvasta a japán teaszertartás részleteit, egyik oldalt a másik után. Egyre érdekesebbnek találta a leírásokat. Amikor kikapcsolta a gépet egy kis fél mosollyal a szája szegletében sokáig nézett ki az ablakon a napfényben fürdő utcára, és egy játékos terv kovácsolódott benne. Amíg zuhanyozott, a terve egyre színesebb, és egyre vidámabb lett.

T. Pandur Judit A varázsszavak

A késői reggeli alatt már azt is kitalálta, hogy mit vesz fel erre e különös randevúra.

Evés után ismét odaült a számítógépéhez, és újraolvasta a teaszertartás részleteit. Líviának kitűnő volt a memóriája, nyugodtan rábízhatta magát. Nem volt kétséges, hogy a megfelelő pillanatban minden az eszébe fog jutni.

Aztán neki állt készülni a tükör előtt.

Hosszú, egyenes szálú barna haját sokáig kefélte, majd egy fényes, zöld szalaggal összefogta a tarkóján. A szalagból igyekezett egy szép masnit kötni, aztán a haját lassan, óvatosan körbetekerte az egyik kezével, amíg a fonat elérte a feje tetejét. Ott visszahajtotta és megtűzte egy zöld lepke fésűvel.

Most az arca következik. Nem szerette a púdert, olyan régimódinak, és kicsit nevetségesnek tartotta. Nem is volt neki. Kiszaladt a fürdőszobába, és egy doboz hintőporral tért vissza. Óvatosan szétkenste az arcán, aztán felnevetett, amikor a tükörbe nézett. „Mintha egy lisztes zsákba dugtam volna az arcom. Na nem! Ezt inkább kihagyom.” – döntötte el, és gondosan letörölgette magáról a hintőport.

Egy fekete szemceruzával kihúzta alul a szemét, azután fölül is körbe rajzolta, majd a végén a külső szemzugot meghosszabbította egy fekete vonallal a halántéka irányába. Kis gondolkodás után egy kicsit megvastagította a vonalakat és egy mandulaszemű lány nézett vissza rá a tükörből.

Hosszasan kutatott a fürdőszoba szekrényében, amíg rábukkant egy vörös rúzsra. Na, ez sem volt az ő stílusa, egy buli után hagyta nála valaki véletlenül. Azért tette el, mert azt gondolta, hogy jelentkezik majd érte a gazdája. Sokáig törölgette papír zsepikkel, amíg meggyőzte magát, hogy most már olyan, mintha új lenne, és nem használta volna még senki. Óvatosan kifestette vele a száját, és a fölösleget egy újabb papír zsebkendővel leitatta.

Volt egy gyönyörű fehér madeira blúza. Az anyukájától kapta már sok-sok éve, de a szépséges blúz azóta is háborítatlanul lógott a szekrényben, nem volt olyan alkalom, amikor úgy érezte volna, hogy ebben szeretne lenni. Most azonban eljött a blúz napja. Óvatosan belebújt és végig gombolgatta a pici kis fehér gyöngygombokat az elején és a mandzsettáján.

Aztán belebújt egy fél lábszárig érő nehéz, fehér selyemszoknyába. „Kicsit nyárias.”- állapította meg. A derekára egy zöld kendőt csavart öv gyanánt. A kendőhöz választotta a zöld szalagot a hajába. Majdnem teljesen ugyanolyan volt a színük. Oda állt a tükör elé és vidáman megpördült. „Mintha csak jelmezbálba mennék...”- gondolta. Aztán átrakta a barna táskájából a nyári fehér táskájába az iratait és a holmiját. A szekrénye aljában levő cipős dobozokból kikeresett egy ezüstszínű sarut, amit még gimnazista korában vetetett meg az anyukájával. Akkor úgy érezte, hogy nagyon jó választás volt az ezüst saru, de még sohasem volt a lábán.

Egy világos tavaszi ballonkabáttal eltakarta a ruháját, megkereste a kulcsait, és bezárta maga mögött a lakása ajtaját. Ahogy leszaladt a lépcsőn, a cipője, mintha azt kopogta volna: tea, tea, tea. Egy pillanatra megbánta az egészszet. „Talán jobb lett volna lemondani ezt a teázást.” – gondolta, de már késő volt mindenhez. Még ahhoz is, hogy visszamenjen átöltözni. Pontban négy órakor becsengetett a megadott címen és szívdobogva várta, hogy Laci ajtót nyisson. Azonban semmi sem történt.

A csengetés hangját az ajtó előtt is hallotta, de odabent nem mozdult semmi. Nem hallott az ajtó felé közeledő lépteket. Egyáltalán nem hallott semmit odabentről... csak a saját szívdobogása visszhangzott a fülében.

Még egyszer megnyomta erélyesen a csengőt, de most sem történt semmi.

Kimondhatatlan csalódást érzett és haragot. Már éppen készült sarkon fordulni, amikor egy kis fehér kártyát vett észre, bedugva az ajtó mellé. Némi tétovázás után óvatosan kihúzta a kis lapot az ajtó fogságából és megfordította.

„Az ajtó nyitva van, kérlek, gyere bel!” - olvasta rajta. A lapocskát becsúsztatta a ballonkabátja zsebébe, és óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt és feltárult előtte egy kabátoktól, cipőktől, és minden szokásos előszobai holmiktól teljesen kiürített és makulátlanul tiszta kis előszoba. A földön két sorban apró teamécsesek világítottak, egy kanyargós ösvényt alkotva a szemben levő ajtóig. A mécsesek ösvény egyik oldalán egy padlóvázában szép rajzolatú faágak, a másik oldalán egy cserép dús levelű fikusz állt. Röviddel ezelőtt gondos kezek bespriccelték mind a kettőt vízzel, amik most harmatcseppeként ragyogva verték vissza az apró mécsesek fényét, tündérkertté változtatva a kicsi előszobát.

Livia csalódottsága és haragja egy pillanat alatt elszállt, arcán felragyogott a mosoly és még ott a küszöbön óvatosan kibújt a ballonkabátjából. Belépett a mécsesek közé, lassan becsukta a bejárati ajtót, a kabátját felakasztotta a teljesen üres fogasra, a táskájával együtt. Majd a szemben lévő fal mellett álló cipős szekrény tetején levő barna cseréptálban levő vízbe belemerítette a kezét, és a mellé fekvő összetekert fehér kis frottír törölközővel megszárogatta.

Közben szemügyre vette a szekrényke tetején, a cseréptál túloldalán a fehér, gömbölyű kavicsokból kirakott ábrát és örült annak, hogy nem jött készületlenül a teaszertartásra, hiszen imádott játszani. Visszatette az apró törölközőt a cseréptál mellé és három puha lépéssel a szemben levő ajtóhoz ért. Kinyitotta az ajtót és egy szépen ráncolt óaranyszínű függönnyel találta szemben magát. A függönyön világosabb színnel faágak hálója futott, amik most felragyogtak az apró mécsesek lángjának fényében.

A függöny nem ért le egészen a földre, csak körülbelül az ajtó feléig. Lívia tudta mit kell tennie, nem húzta félre a függönyt, hanem meghajolt és bebújt a függöny által szabadon hagyott apró kis ajtónyíláson. Abban a pillanatban meglátta Lacit és elmosolyodott. Mintha csak egymáshoz öltöztek volna! Laci fehér farmernadrágját szinte térdig eltakarta a kívül hagyott fehér inge, amit a derekán egy széles barna bőrvö fogott össze lazán.

Lívia kutatóan körülnézett a szobában, és felfedezte az ablak melletti kis asztalkán a virágkompozíciót, amit a teaszertartás következő lépéseként meg kellett szemlélnie. Laci egyetlen szál fehér rózsát választott, a zöld levelére egyetlen vízcseppöt ejtett és a rózsát repkényre fektette, amin szintén vízcseppek csillogtak. Lívia szertartásosan meghajolt a virág előtt. Amikor megfordult, látta, hogy Laci letérdel a szoba közepén álló négyszögletes kis asztal egyik oldalán egy kisméretű szőnyegre, így ő szemben vele, az asztal túloldalán térdelt le, egy másik ugyanolyan szőnyegre.

- Üdvözöllek – mondta mosolyogva a fiú.

- Kitüntetsz - felelte Lívia komolyan, belehelyezkedve a szerepébe.

Laci egy kis tálcát vett fel az asztalról, levette róla a hófehér szalvétát, ami eddig takarta.

A tálcán, két kistányéron rizs párolgott, a rizsen művészi elhelyezett haldarabkával. A tányérok között fehér rózsaszirmok voltak művészi rendtelenségben, és szerencsére nem evőpálcikák - amitől Lívia tartott - hanem két kicsi desszertes villa. Lívia még sohasem evett pálcikával, és biztos volt benne, hogyha erre kerülne a sor, több jutna az ételből a ruhájára, mint a szájába.

Amikor végeztek az evéssel, ami alatt nem esett szó közöttük, Laci szertartásos mozdulatokkal felemelte a tálcát és kivitte a konyhába.

Egyedül maradva Livia kritikusan megszemlélte a szobát, ami egy teljesen hétköznapi nappali volt, ülőgarnitúrával, könyvespolcokon rengeteg könyvvel, TV készülékkel és DVD lejátszóval, s csak a félig behúzott sötétítő függöny, és a látszólag találomra elhelyezett néhány rizspapír ernyős lámpa vetette fények, és árnyékok tették különlegessé. Megnövelték, ami kicsi, megszépítették, ami jelentéktelen, és harmóniát teremtettek.

Hallgatta a láthatatlan konyhában csorgó vizet, a porcelán csörgését, és nagyot sóhajtott. Most jön a tea.

Felállt, kiment az előszobába, és szertartásosan újra belemerítette a kezét a kis cseréptálba, s megszáritotta a fiú által odakészített új törölközővel. A fényösvény még mindig csillogóan bevilágította a kis helyiséget.

Amint ismét elhelyezkedett az asztalka mellett, Laci megjelent az ajtóban és megkérdezte:

- Adhatok most egy kis teát? – Livia valami játékos csengést érzett a fiú hangában, ránézett, de az arca komoly volt, ahogy a szertartásmester szerepe megkívánta.

- Kitüntetnél. De kérelek, ne fáradj ennyit miattam - válaszolta az előírt szöveget.

A fiú letérdelt vele szemben, az asztal túloldalán. A kis tálcát az asztalra tette. Most egy cserép kanna állt rajta a rózsaszirmok között, és két egyszerű fehér csésze. Eljött a perc, amitől Livia félt. Szerencsére cukrot nem látott a tálcán, igaz, citromot sem. Talán már a teában van gondolta aggodalmasan, és titokban elnyomott egy újabb sóhaj.

Amíg Laci a teát kitöltötte a két csészébe, Livia nem is nézett oda. Az egyik rizspapírral borított lámpát szemlélte elmélyülten. Aztán a fiú térdeltében meghajolt feléje és átnyújtotta az egyik csészét. Livia is meghajolt térdeltében, és kecsesen átvette a csészét. Belenézett és egy halvány barna folyadékot látott benne.

Kicsit csodálkozott, mert a szertartás szerint Lacinak a szobában kellett volna elkészítenie a teát, aminek zöld színűnek kellene lennie. Na mindegy, neki a tea, tea, zöld, vagy barna, nem számít.

A szájához emelte a csészét, behunyta a szemét és megadóan belekortyolt. Meglepetésében rögtön kinyitotta a szemét. A tea hideg volt, nem volt benne sem cukor, sem citrom. Hűvös vanília íz áradt el a szájában. Finom volt, nagyon finom. Az előíráshoz három kortyból a másik kettőt élvezettel vette a szájába. Azután kicsit pihent, amint az előírás megkívánta és ismét élvezettel kortyolt, amíg ki nem itta az egészet.

Visszaadta a csészét. Laci újra teletöltötte, és újból megkínálta. Lívia megkérte, hogy kóstolja meg ő is a teát – ez volt a szertartás következő lépése. Laci belekortyolt a másik csészébe, majd újra, míg ki nem itta. Aztán kitöltötte a harmadik és a negyedik csésze teát is, amit lassan elkortyolgattak.

Lívia a további kínálást udvariasan visszautasította. Laci meghajolt Lívia felé, és ő is meghajolt feléje. A tea szertartás véget ért, de egyikőjük sem akart mozdulni a beállt csendben, megtörni a rájuk telepedő békét.

Tekintetük egymásba fonódott, csendesen térdeltek egymással szemben és elmerültek a pillanat örömében, a gondolataikban.

Csoda ez a lány, valóságos csoda – gondolta Laci. Milyen jól kiválasztotta a ruháját, és milyen gyönyörű ezzel a kicsit japánosra vett, rendhagyó frizurával, és sminkkel, ezzel az ünnepélyes öltözékkel.

Mintha apróra megbeszélték volna olyan jól sikerült ez a teaszertartás. Pedig amíg pakolt, rendezkedett, takarított, készülődött, egyáltalán nem volt benne biztos, hogy Lívia eljön. Még az sem volt biztos, hogy megtalálja az irodában, az asztalán tornyosuló irathalmok között a meghívóját.

Amikor meghallotta, hogy csenget, alig tudta megállni, hogy ne rohanjon ajtót nyitni. A szíve majd kiugrott a helyéről, úgy dobogott az izgalomtól, hogy vajon meglátja-e a kis kártyát az ajtóban, vagy csalódottan elmegy.

Micsoda megkönnyebbülés volt, amikor végre hallotta a bejárati ajtó nyílni. Most is eláradt benne az öröm, amit akkor érzett, amikor hallotta, hogy leöblíti a kezét és megszáritja odakinn, amikor kinyílt az ajtó, és nem szólalt meg, nem húzta el a függönyt, hanem meghajolt és bebújt alatta. Mindent tudott, az egész teaszertartás alatt hibátlanul viselkedett, pedig látszott rajta, hogy még sohasem vett részt ilyenben. Az is látszott, hogy élvezi a játékot, a különleges első randevút, de azt alig tudta palástolni, hogy fél attól, hogy teáznia kell.

Lívia, mintha csak hallotta volna a fiú gondolatait, halkan megkérdezte:

- Honnan tudod, hogy nem szeretem a teát?

Laci elmosolyodott és bevallotta:

- Figyeltelek. Kávét ittál reggel, napközben pedig ásványvizet. Rá sem néztél a konyhában a tea filteres dobozokra.

- Ha tudtad, hogy utálok a teát, miért egy teaszertartásra hívtál meg?

- Mindjárt, az első pillanatban éreztem, hogy különleges lány vagy. Egy különleges lánynak, különleges meghívással szerettem volna kedveskedni. Nem úgy akartam a kedvedben járni, hogy amit nyilvánvalóan szeretsz, arra kapsz tőlem meghívást. Meg akartalak ismertetni a titkok világával, ahol azt is szeretni tudod, amiről nem is tudod, hogy szereted. A teaszertartás lényege, hogy mindennek illenie kell a vendéghez. A teának is – nevetett huncutul Laci.

- Hát nem volt kicsi a kockázat, hogy a teát inkább kihagyom – nevette el magát Livia is.

- Mit ittunk tea helyett? Nagyon finom volt!

- Tea volt, de nem hagyományos, teafűből készített tea. Egy, az Andok őserdőiben honos fa belső kérgéből nyerik ezt a frissítő teát. Nagyon gazdag ásványi anyagokban: vas, kalcium, kálium, réz, mangán, magnézium van benne, ezért jót tesz az egészségnek. Lapacho teának hívják, és az inkák hagyták ránk örökségül a receptjét.

- Ez az első tea életemben, ami ízlett. Azt hiszem, ilyen szívesen innék máskor is. A virág kompozíciódat nagyon érdekesnek találtam – intett Livia az ablak felé -, elmondod mi a jelentése?

- A fehér rózsza a nagyrabecsülést, a repkény örökzöld levelei pedig, a tavaszt jelképezik, a kezdetet – nyújtotta ki a kezét Laci, és tenyerét ráfektette Livia asztalon pihenő kezére -.

Az a nap lett a kezdet Livia számára, a tea ivás kezdete, és a viszonzott, boldog szerelem különleges kezdete. Az ajtóba dugott kis fehér kártyát megtartotta, gondosan eltette a tárcájába. Ha úgy érezte, hogy Laci bezárkózik előle a saját kis világába, valamilyen problémáját nem akarja megosztani vele, a kis kártyát kitette valamilyen jól látható helyre. Laci tányérja mellé vacsoránál, vagy a párnájára lefekvésnél.

A ráírt üzenet: „Az ajtó nyitva van, kérlek, gyere be!” - mindig megtette a hatását.

Fél évvel később egy másik szertartáson, az esküvői szertartásukon, a vendégek meglepődve tapasztalták, hogy a szertartás után kiosztott pezsgős poharakban nem pezsgő van, hanem valami hideg, friss, vanília ízű ital.

A történet 2008-ban játszódik.

T. Pandur Judit A varázsszavak

T. Pandur Judit A varázsszavak

T. Pandur Judit **A varázsszavak**